

**СВІДЧЕННЯ ГОЛОВНОГО ОТАМАНА
ГЕТЬМАНСЬКИХ СЧЕЙ КАНАДИ
ЙОСИФА ОБЕЛЬНИЦЬКОГО**

Торонто

1974

Канада

Брат Йосиф Обельницький і його Богом любима родина — дружина Марія та діти: Леся, Надя й Павло.

СВІДЧЕННЯ ГОЛОВНОГО ОТАМАНА ГЕТЬМАНСЬКИХ СЧЕЙ КАНАДИ ЙОСИФА ОБЕЛЬНИЦЬКОГО

Читаемо Євангелію від Іvana 1:29-34. Ми уважно застановимося над цим свідченням пророка Івана Хрестителя. “І не знов я Його, але Той, Хто хрестити водою послав мене, мені оповів: Над Ким Духа побачиш, що сходить і зостається на Ньому, — це Той, Хто хреститиме Духом Святым. І я бачив і засвідчив, що це Син Божий!”

І я є той чоловік, дорогі брати і сестри в Ісусі Христі та всі друзі, який також не знов Його, хоч і змалку був вихований у греко-католицькім обряді, навчений у катехизмі про правди віри, символи та приписи, які я свідомо з вірою сповняв і заховував до 48 року моого життя.

Не пам'ятаю неділі, щоб я опустив Службу Божу або сповідь. Найменше раз у рік я сповідався, а то по моїй власній постанові я приступав 4 рази до року. Я не знов Господа Ісуса Христа, як свого Спасителя, Який дійсно спасає від гріхів, з досвідом прощає всі минулі гріхи, сповняє радощами спасіння, дає нам Свій спокій і вписує наше ймення в книгу життя, що на небесах. У виконуванню моїх релігійних обов'язків я не добавував і не відчував жодних недостач, які б могли спричинити втрату Царства Божого і вічного життя, приобіцяного нам в Ісусі Христі, Господі нашім.

На мою недостачу в релігійнім житті вказав мені один чоловік, тепер брат у Христі, 25 років тому. З ласки Божої та Його досконалої любові до нас, грішників, Бог послав до мене того чоловіка, з яким ми познайомилися. У нашій розмові виринуло питання, яка є правдива церква поміж так численними великими і малими деномінаціями й сектами. Я твердив, що моя Католицька Церква є правдива. А цей чоловік відкрив Святу Євангелію та й питає мене: “Чи ви віруєте в Сина Божого?” “Як то? Я, католик, міг би не вірити в Сина Божого?” — шорстко я відповів. “А чи ви вірите в цю Євангелію і що все, що в ній написане, є сама правда?” “Певно, що так. Я вірю”, — трохи з ваганням я відповів. Тоді мій знайомий відкрив і прочитав Дії Апостолів 1:5: “Бо Іван хрестив водою, ви ж хрестилися Духом Святым по немногих цих днях. Тут я йому перебив і зауважив, що ця обітниця і дар були тільки для апостол-

лів. Він перекинув один листок і прочитав Дії Апостолів 2:38: “Петро каже до них: покайтесь і нехай охреститься кожний з вас в ім’я Ісуса Христа на оставлення гріхів і приймете дар Святого Духа. Для вас бо обітниця і для дітей ваших, і для всіх далеких, скільки їх покличе Господь Бог наш”.

“Як ви думаете тепер? Чи цей дар Святого Духа є тільки для апостолів, чи для цілої всіх віків церкви Христової?” “На підставі прочитаного вами виходить, що для всіх членів церкви Дар Святого Духа по Його обітниці”, — підкresлив я. “Для того, — каже той брат, — вам необхідно шукати, ревнувати і широко молитись про цей дар, хрещення Святым Духом, щоб стати членом Христової Церкви”.

Якийсь страх обгорнув мене. “Як то! Ходити до церкви, молитись, жертвувати, сповідатись, причащатись і не бути членом Христової церкви через таку недостачу, як хрещення Святым Духом”. І в своєму серці я постановив, що буду шукати і молитись із ревністю, аж отримаю з Божої ласки цей дар Святого Духа.

Скрадаючись від дружини, я вечорами пропадав із дому по молитовних зібраннях, де віруючі, хрещені Святым Духом, молилися і за мене про хрещення Духом, а проповідник проповідував про потребу покаяння та віddаність себе Господеві.

Мені здавалося, що покаяння мені непотрібне, бож я каявся в своїх гріхах під час кожної сповіді, але докір Святого Духа казав вийди і віddай себе Господеві. І по багатьох ваганнях я рішивсь і вийшов наперед віddатися Господеві.

І тут стрінув мене Ісус Христос. Вперше в своєму житті я досвідчив присутність живого воскреслого Господа, Який простив мені всі мої гріхи, як написано, анголи радувалися на небесах, як мое ім’я вписувалось в книгу життя. А я потоками сліз у широму покаянні змивав душу свою, прирікаючи вірність Господеві.

Повний небесної радості спасіння, яке дарував мені Господь, я спішив додому, щоб поділитися цим спокоєм і благословенним пережиттям із дружиною, щоб розповісти їй про силу Святої Євангелії, яка перемінила мене зі старого чоловіка на нове створіння в Христі Ісусі. Звідси розпочалося випробування вірності мого приречення Господеві.

Вдома виникло непорозуміння. Дружина та троє дітей (у той час ще малі) не розуміли мене. Вся рідня моєї дорогої Дружини — це чесні й віddані члени Католицької Церкви. Тесть і теща богообоязливо виховали своїх любих дітей в страсі Божім і вірності своїй церкві. Старший син священик, отець Василь

Дзюрман і молодший син, отець Мирослав, монах-редемпторист, і одна сестра монашка, натурально, і я таким був, бо в іншому випадку не одружився б з їхньою дорогою дочкою. Усім їм було зрозуміти, що це не я змінив релігію. Мені ніяк не вдавалося доказати, що то Ісус Христос перемінив мене. І тут, як каже наша пословиця, “зійшлося сім бід на обід”. Священик Василь запросив мене на розмову, щоб дізнатися, що зі мною сталося. Секретар організації, до якої я належав довгі роки й був у її проводі, також не міг мене зрозуміти. Йому здавалося, що я зрадив ідею, церкву й народ й підкреслював мою малограмотність. Мій рідний брат також звернув мені увагу, що люди почали зле говорити про мене. Він радив, щоб я залишив сектанську думку, а служив далі церкві й народові без зміни релігії, як служить Богові митрополит Андрій, якого ти так високо оцінюєш. А моя дорога Дружина особливо багато переживала, що я залишив “рідну церкву”...

В додатку мій спільник спроневірив вкладку в сумі 5 000 долярів (на той час — це поважна сума), які заперечив мені. Я бачив, що без суду не обійтесь, хоч підозріння було давніше, але цього ж дня стало ясним. Думаю, котрого адвоката вибрati для своєї оборони. Йду коло лікарні і повернув відвідати моого знайомого, вмираючого по операції на рака, 65-літнього Стефана, який був в комі вже довший час. Він не мав у Торонті нікого ні з родини, ні з приятелів і за той час ні одна особа не відвідала його в лікарні, окрім мене. Медична сестра повідомила мене, що мій знайомий перенесений в інший відділ. Там я його побачив непритомного. Скелет. Жовта шкіра тісно приставала до щок і костей. Знак життя давали тільки глибоко запалі очі. Хвилину постояв, подивився й пішов, думаючи: “Господи, як гасне життя людини... Часами так гірко складне, як ось і мое тепер.

Вечеря не смакувала і сон не сходив на повіки. Пізно вночі ходжу по кімнаті і тихо говорю до моого Господа і Спасителя: “Ісусе, чи бачиш Ти мене в цій кімнаті без світла? Чи знаєш Ти мое розбите серце й тягар, що під ним я падаю? Піддержи мене, а я буду служити Тобі. Але дай мені ознаку, що Ти все це про мене знаєш і бачиш. Уздорови того Стефана, якого я сьогодні відвідав. У ньому ще є іскра життя, а я знаю, що ніхто за нього не молиться. Верни йому розум і постав його перед мною такого, як я бачив його раніше. А я прирікаю Тобі, хоч би і цілий світ став проти мене, я піду за Тобою”.

У той момент, наче тепла олива, була злита мені на голову та спливала аж до стіп. Дивний спокій наповнив мое ество. Я

поклавсь до ліжка і зараз таки заснув. І в ясному свіtlі бачу видіння. Дві великі білі, неначе з хмари, руки над ліжком, що в ньому лежить чоловік. І ці руки зробили рух над головою чоловіка в формі голови і далі в формі тіла. Я почув виразний голос, який сказав: "Для тебе Я його уздоровив". Я відкрив очі і шукав очима, хто до мене говорить. Я один був у кімнаті. Пригадував собі вчорашній вечір і страшно мені зробилось. Ану, як Бог його уздоровив, що тоді? Чи в силі буду я виконати мое нове приречення піти за Господом?

При сніданні розказую моїй дорогій Дружині про мое сонне відкриття з переконанням, що Господь уздоровив Стефана. Дружина знала Стефана, бо по її згоді ходити коло хворого він був нами взятий із лікарні, бо не мав до кого піти. І моя Дружина перший тиждень приносила йому поживу до ліжка. А наступних 6 тижнів Стефан сам приходив до стола з нами. Так ми познайомилися і заприязнилися. Два рази в тиждень він їздив до лікарні на провірку.

Останній раз із провірки Стефан вернувся поденервований, замкнусь у кімнаті і не приходив на обід. Дружина чекала на мій поворот із праці та в дверях стрінула мене, повідомляючи що з Стефаном є щось недобре. Я пішов до його кімнати і постукав у двері. Відтак сказав, хто я. Він відчинив двері. З першого погляду я пізнав, що з ним є щось недобре. Я зрозумів із його мови, що йому треба було йти на поновну операцію. Він з того зрозумів, що прийшов йому кінець. І так він взяв собі це до серця, що втратив розум. Тому він у лікарні для умово хворих умирал на рака без поновленої операції.

І я нетерпеливо чекаю години, коли відкриють двері, щоб на власні очі подивитись, що зробив Господь. Чи це тільки примара сну?.. Дзвінок. Відкрились двері. Я йду й очам своїм не вірю, що на тому ліжку сидить той скелетон, який вчора був безвладний і безпритомний. Побачивши мене, Стефан дуже широко і ввічливо привітався зі мною.

Перший він заговорив до мене. Оправдуючись тим, що він не пам'ятає нічого, що з ним було за останні три місяці. Відходячи, я думав про слова, які так дзвінко були сказані до мене: "Для тебе Я його зцілюю".

Чи може жити той кістяк, неподібний до людини? Так, може! У Бога нема нічого неможливого. Пам'ятайте про це, дорогі брати і сестри в Господі та друзі, бо все, що діється в світі, це все з Божої волі.

З кожним днем Стефан ставав більше подібним до людини, набирав сили й тіла так, що по трьох місяцях Господь поставив

його переді мною здоровим, як я бачив його останній раз, виходячого з хати до лікарні на провірку. Гарно одітій, чисто оголений із веселим лицем чекав мене на лікарському подвір'ї в умовлену часі його виходу зі шпиталю. І цю вимогу сповнив Господь, яку я був поставив перед Ним у своїй молитві із відкриттям, яке Господь вказав мені в час хвороби Стефана.

Дуб упавший впоперек нашого хідника з хати перед ганком, а на верху гніздо осей, які дико вилітали на всі сторони, так що я боявся зйтти на сходи. А тепер той самий дуб, а на верху його гніздо муравлів, що зі всіх сторін збігалися, творячи клубок у формі людської голови. Ще 10 років по виході з лікарні обмінювалися ми з ним різдвяними привітами. По цім великім відкриттю мені Божої всемогутності я рішив вступити в заповіт із Господом через водне хрещення, що до цього часу яуважав за неконечне, приймаючи те, що мене колись охрестили, як усіх католицьких чи православних християн.

До цього часу я не чув ані однієї проповіді на тему водного хрещення, як також не читав про це в журналах. Воно прийшло до мене звиш. Як завжди, від дня моого навернення, так і до того вечора читаю Євангелію від Марка 1-ий розділ не перший раз, але перший раз ці вірші тепер говорили до мене: "Іде Потужніший від мене слідом за мною, Йому не достоєн я, нахилившись, розв'язати обув'я Його. Я хрестив вас водою, Він же хреститиме вас Духом Святым". Мені стало ясним конечність хреститись у воді. Бо так, як мое покаяння по сповіді перед священиком не дало мені запевнення прощення моїх гріхів, спасіння душі та вписання моого імені в книгу життя, що на небі, так і те, що мене колись хрестили не зробило мене християнином, відродженим за Божим Словом, і наслідником Його Царства.

Це бажання хреститися було так пожадане, як хворому здоров'я або вмираючому життя. Слова Святої Євангелії звучали в моїх вухах: "Хтоувірує й охреститься, той спасеться". Не відкладаючи часу, я заявив пасторю своє бажання, який у відповідь сказав мені, що за 6 тижнів буде хрещення, тоді і "ви вступите в завіт із Господом разом із іншими кандидатами".

Дуже довго видалося мені чекати. Я молився до свого Спасителя, щоб дав мені жити до того дня, коли я прилюдно заявлю свою вірність Йому. Прилюдно! А однак секретно від рідних, знайомих та колишніх друзів і приятелів по організації. Бог допоміг. Я між дванадцятьма дорослами кандидатами по одному брат пастир Федір Шелестовський охрестив нас, говорячи: "По вірі твоїй хрещу тебе в ім'я Отця, і Сина і Святого

Духа, а церква в числі коло 100 осіб радісно й урочисто співали кожному з нас під час акту хрещення: "Ті, що у Христа хрестилися, у Христа зодягнулися". І мені ті самі люди співають ті самі слова, як я виринав з води на руці пастора Шелестовського, але я чув тоді спів не 100 людей, а хіба тисячу голосів, що так урочисто й невимовно чудово співали. Я декілька разів дивився за тими додатковими співаками, але їх не було видно...

Стоять брат Йосиф Обельницький та інші кандидати до хрещення, що відбулося в червні 1953 р.

Через кілька днів світ і все на світі ніби змінилось. Все виглядало приємніше, ясніше, благородніше. Хотілося ділитись радістю спасіння з усіма людьми, але в першу чергу з своїми рідними та друзями. Хотілося всім сказати про те щастя, яке тільки можна знайти в Ісусі Христі через віру в Євангелію. І це настільки реальне, як контракт на куплений за готівку дім. Ділюся з моїм новознайденим небесним скарбом найперше з моєю дорогою Дружиною, а далі з родиною та друзьями. Але ніхто з них не розумів мене й не сприймав серйозно з увагою моого свідчення, що зробив мені Ісус Христос силою Його Слова та Святым Духом. Вони колись слухали з великою увагою про справи світу, а тепер відвертали своє лице від мене, як від

зрадника ідеї народу й церкви. Таким я став в очах моїх найближчих і дальших приятелів. Ради спокою ходив до Української Католицької Церкви і Євангельської П'ятидесятницької.

Задля свідомо роблених мені перешкод, я не міг далі на двох конях їхати, однак мені тяжко було рішити, котру лишити. Тому в гарячій і ширій молитві я звернувся до моого Спасителя, щоб Він мені вікрив і вказав, до котрої церкви я маю належати. Ось і відкриття. Стою у великім парку дуже раненько, обернений лицем до заходу. Бачу двох людей, одягнених у чорний одяг із течками в руках. Вони швидко зближалися до мене. Один знає з ким іде, а другий не бачить і не знає, з ким іде. Я пізнав в одному моого швагра, священика-монаха Мирослава, який не бачить свого сопутника, а в другому — сатану-люципера, який бачить, з ким іде. І я на цілу силу крикнув: "Мирославе! З ким ти ідеш?" Мирослав поглянув і вирвав лульку з зубів, яку той курив, і став невидимим. А сатана усміхнувся, зробив кілька кроків на північ до великого пня, став на ньому, відкрив свою течку, вийняв із неї свою судейську тогу, вбравсь і став невидимий. А голос невидимої для мене особи сказав мені: "Він тепер судить світ".

Це відкриття зробило мені явно ясним, що церква, до якої я належав, не бачить із ким вона йде. Я подякував Богові за відкриття і перестав до неї ходити.

Аж тепер я подумав, що прийшов час молитися про хрещення Святым Духом. Ревно і щиро в молитвах прошу Бога, щоб охрестив мене Святым Духом у церкві на молитві, щоб усі знали, коли Бог мене хрестив. Пошу та прошу інших, щоб молились за мене в справі хрещення мене Святым Духом. Два роки минає і хрещення не приходить. В домі на молитві я сказав до Господа, що більше не буду молитися про цей дар і пішов до ліжка. Тільки положився, як сила Святого Духа прийшла на мене і делікатне дрожання тіла поставило мене на ноги Я голосько закликав: "Слава Тобі, Господи!" і ще кілька слів, яких я злякавсь, бо не розумів їх. А потім страх відійшов і незнані мені мови потоком полелись, нова любов до Господа і братів перевонила мене так, що я шукав, кому б то ще засвідчити про Господню любов, про Його дивне і дорогое спасіння, прощення гріхів, усиновлення і хрещення Святым Духом, як печать на вічне життя. А ворог душі, як лев рикаючи, шукав, як би кого пожерти.

У короткому часі приїхав із іншого міста мій брат Михайло, який був власником поважної гостинниці. Він запропонував мені стати його спільником і заробляти вдвое, а то і втроє

більше в інтересі більше респективному, ніж я мав. На доказ, він привіз із собою свій фінансовий звіт своїх приходів і розходів, який доказував більший прихід за половину року, ніж я міг заробити за три роки. Велика спокуса була ще в тому, що мій інтерес вимагав працювати більше годин і повний тиждень, але рішення зробити зараз я не міг, хоч, правда, мав бажання, охоту й можливість. Треба порадитись із старшими братами в Господі і з пасторем, який іхній погляд на пропозицію моого брата. Браття в Господі відповіли на мої запити і порадили: “Як хочете, так і робіть”. А брат пастир відповів, що ця справа є між вами і Богом. Питайте в Господа, то помилки не зробите, і з волі Божої не вийдете”. Так я і зробив. У щирій молитві я просив про відкриття Його волі з обітницею з моого боку, що буду перебувати в тотальнім пості, аж до отриманої відповіді.

День проминув у занятті, а вечором я знову просив Господа в сльозах дати мені відповідь цієї ночі, бо я дуже голодний. “Господи, Ти все знаєш, покажи мені, як поступити. Чи з запропонованого мені моїм братом інтересу я зможу Тобі більше служити, чи ні? Але нехай буде Твоя воля”. Молився довше, як звичайно, і пішов на спочинок по молитві. Милосердний Господь вислухав мене і дав Свою відповідь, пославши Свого ангела, який припровадив мене до похоронного будинку і показав мені дві домовини з тілами померлих. Стоячи з правого боку за моїм плечем, ангол показує пальцем і говорить до мене: “В одній із них ти лежиш”. Я запротестував, кажучи йому: Я стою коло тебе”. Твердо і різко він сказав до мене: “Придивись добре!” І на одній із домовин я побачив свою із дерева вирізьблену статую і нараз все зрозумів. Я хотів виправдатись перед анголом, але його вже не було коло мене.

Ранок я стрінув щасливий, повний небесної радості і пішов до свого зайняття, співаючи пісню хвали: “Чудесний Спаситель Ісус мій Господь, Він з мене мій тягар забрав”. І бажання йти в новий і більш доходовий інтерес зник назавжди.

Минали дні і роки. Діти підростали і підслуховували наші розмови з Дружиною, чому я змінив релігію. Я боронився словами Євангелії: “Коли хто хоче бути Моїм учеником, нехай візьме свій хрест і йде за Мною”. Так говорить Ісус Христос. І я радше буду послушний Ісусові Христові. Як щодня, так і тоді я пішов до свого зайняття. Перед полуднем дружина телефонує до мене. “Приїжджає негайно додому, — захлипуючись у плачу, — бо наша Леся вмирає. Потелефонуй по лікаря, зараз кажу. Я вже телефонувала до двох і жодного нема вдома. Залишила повідомлення негайної потреби обидвом. Не знаю, кот-

рий скоріше приїде". "Як поводиться Леся? —" питаю. "В гарячці ціла, кричить у болях, а найбільше вказує на карк, що є познакою страшної хвороби поліо".

Спішу додому. У дорозі молюся: "Господи, відверни від мо-го дому всяке нещастя, яке ворог хоче нам нанести. Ти все-могутній і милосердний, Господи! Не допусти і відверни всяке горе від мо-го дому". Входжу до хати, сподіваючись стрінути одного або двох лікарів, а мене зустрічає тільки заплакана Дру-жина й веде до кімнати хворої. Питаю: "Жодний із лікарів не прийшов і досі?" "Ні," — відповіла Дружина. Входжу і за-стаю, як повище описано. Зачиняю двері і молюся, поклавши свою руку на чоло 9-літньої нашої найстаршої доні. По хвилі вона відкрила очі й питає: "То ви, тату?" "Так, це я, Лесю". Сіла на ліжку, хвилинку посиділа і не сказала більше ні слова. Скочила з ліжка і побігла надвір, як би нічого не було.

Дружина стояла під дверима, все чула й бачила. Як це вона все собі пояснювала, я не знаю. Але я зачинаю більше пізнавати Того, про Якого каже Іван Хреститель: "Я не знав Його, але Той, Хто послав мене хрестити водою, вказав мені Його".

Чи ви, браття і сестри, знаєте, хто є Ісус Христос? Англійці мають таку пісню, яка містить у собі слова: "Кожний вже по-винен знати, хто Христос є, хто Ісус є". Бувши в своїй релігії, мені здавалося, що я все знов про Ісуса Христа. Прислуховуючись до проповіді на тему, чи ви знаєте Особу Ісуса Христа, а не тільки про Нього, це заставило мене подумати. Він живий воскреслий із мертвих, Якому дана всяка влада над всяким ті-лом на небі і на землі, — продовжував проповідник, який приїхав із Злучених Держав Америки через Західну Канаду до на-шого міста Торонта на два тижні тримати євангелізацію. Що мене зацікавило піти, а це те, що в газеті "Телеграм" було написано великими буквами неприємну новинку про цього єванге-ліста, називаючи його обманцем, а міську раду необачною, що дала йому дозвіл і винайняла йому будинок і площу.

Брат Валдез із газетою в руці, що називалася "Телеграм", вийшов на платформу і дякував сатані, що на першій сторінці помістив йому оголошення, хоч він і обмазав мене болотом, — говорив брат Велдоз, — але кров Ісуса Христа очистила мене. Це оголошення багатьох приведе під кров Христа на очищення. Я був один із них, що вийшов наперед віддатися Христові, при-рікаючи Йому досмертну вірність. Мотивуючи тим, що тут мене ніхто не знає, публіка англійська, а проповідник американський, я оглянувся декілька разів, чи нема когось із знайомих, і впев-

нившись, що нема, я вийшов із іншими наперед віддатися Господеві.

І так, як повище сказано, я стрінувсь із живим воскреслим Христом. А чого тільки я жалів, то щоб хоч одна душа мені знайома була присутня і свідком моєї радості спасіння, як душа моя купалась у сльозах покаяння. Та сталося чудо. Сестра Зарицька, дружина вищезгаданого брата, який свідкував мені вперше, молиться також у слозах радости за моє спасіння. Слава Тобі, Боже! — викликнув я з радости. — Як чудово Ти наперед усе приговив. Добрій брат і сестра Зарицькі ходили до Апостольської церкви, де і я в цій англомовній громаді віруючих шукав хрещення Святым Духом.

На закінчення брат євангелист Велдоз наказував нам, щоб ми, кожний зокрема, бо завтра була неділя, були в церкві, до якої хто належить. Хіба до такої не йдіть, де не проповідують про спасіння та про дари Святого Духа. Я подумав, а то добре, що я до такої церкви не належу, і пішов до своєї рідної Католицької Церкви. І якраз тієї неділі священик проповідував на тему, що зі смертю останнього апостола, Господь забрав ознаки дарів Святого Духа від церкви. Аж піт виступив мені на чоло, слухаючи таку проповідь. Я пригадав собі, що вчора брат євангелист Велдез нагадував про це.

Роки минали, діти підростали, а я почав знемагати, а тим самим щораз менше заробляти. Зачинає бути брак повітря до віддиху. Постановив піддатися лікарським оглядам, щоб довідатись, що мені бракує. І на означений час старший лікар, досвідчений доктор Сукмановський, по важній провірці, сказав зібратись, даючи мені рецепти на пігулки. Сказав, як і коли їх брати, та за тиждень у цій порі прийти знову до нього.

Я все виповнив за радою доктора. І знову по тижневі та сама детальна провірка. Сказав вбиратися, а сам писав мою діягнозу. Відтак він подав мені до рук вислід діягнози та сказав: “Як будете точно придержувати мою пораду, то зможете ще жити з вашою хворобою, навіть довго. Але всяку активну працю, безумовно, треба вам залишити. У вас пікторі-склероза. “Прошу пояснити мені значення цих слів”. То є затвердження кровосніх артерій серця. До цього часу на зм'якшення їх ще не винайдено ліків. Мусите з нею жити”.

Іду додому та й думаю: “Діти ще в школі, Дружина малої сили, а я здоровий інвалід...” Та й сльози залили очі. А тут, як близькавка, думка: Таж ти був учоловіка, який не має ніякої помочі. Ти ж пізнав Того, Кому є все можливе”. Господь про-

щає, спасає, зціляє всякі слабості, сліпим очі відкриває і мертвих воскрешає, отже Він і твою склерозу без ліків вилікує". Стало якось легше на серці. Чекаю неділі, коли моляться над хворими. Я заявив мою потребу молитви за мое уздоровлення. Молились усі присутні в церкві, а зцілення не було раз і другий раз. Усе так само. Не залишається нічого дальнє, як самому звертатися до мого Небесного Лікаря по своє уздоровлення.

І так просто, без вишуканих слів, без піднесеного голосу, прошу Тебе, Господи, уздорови мене. Не так давно я пізnav Тебе і ще мало послужив Тобі. Верни мені здоров'я і я буду Тобі служити, навіть половину мого заробітку буду давати на Твоє діло. І то для мене буде корисніше, ніж хворувати і жити на ласці людей, яка є короткотривала, а Твоя ласка є безмежна і безконечна, як вічність. В тому моменті я почув ніби хтось розв'язав тісно зв'язані мої груди, я зачав віддихати свободно без відчуття браку повітря. Я просив Господа про вислухання моєї просьби, а з своєї сторони виконую свою обітницю.

Нове мое приречення — половину мого заробітку давати на працю Божу — я виконую. Перші половини здавались мені великими і тяжкими, але з бігом часу Господь їх побільшив і в моїх тепер 72 роки я ще є в силі працювати і добре половини заробляти.

Шість років тому при моїй праці стався мені такий випадок. Ідучи вдолину, я посковзнувся з першого східця і так фатально впав на крижі, що аж засвітилося в очах і потемніло. Заперло віддих. Думаю, це вже мені кінець. Помогли мені встати на ноги. І по молитві Господь поміг мені заїхати до лікарні на просвітлення. Біль був такий болючий, що я думав, що мій спинний хребет певно зломаний. Коли лікар повідомив мене словами, що ви щасливий чоловік, бо ваш спинний хребет тільки пошкоджений, але кості цілі, отже, операції не треба робити. По 6 тижнях зможете ходити. По 3 місяцях прийдете до повного здоров'я. Дякую тобі Господи, — прошепотів я, — що кістки мої цілі. Хоч і полежу декілька тижнів, то є надія, що буду ходити. А то якби зламав спинний хребет у моєму віці, то забинтували б у гіпс, а потім і в домовину...

Тільки одне, Господи, є зло, що наш інтерес пропадає. Не можу нікого послати на своє місце. Біль ставала пекуча, так що відкашляти було тортурами до зомління. Четвертий день була неділя. Я був сам вдома і роздумував, як би то зібрати всю силу волі і піти вечором на Богослуження. Подякувати Господеві за те, що мої кістки цілі. Помимо противних думок ворога, який облесно каже мені, який я добрий, богобоязливий, то не

треба наражатися на небезпеку. Бог вислухає тебе і на ліжку.

Сила духа перемогла і я пішов на вечірнє Богослуження. По закінченню пастир проголошує, хто бажає вийти на молитву за всякі потреби або з подякою за отриманні відповіді. Я виходжу дякувати Богові, що мої кістки цілі, не стаю на коліна, а навстоїчи підняв свої руки, тому що боюся, що сам не встану. І зачав славити Бога з подякою, але сила Божа зійшла на мене і Бог уздоровив мене. Я почув себе в тім моменті здоровим, ви пробовуючи себе кашлем і різними рухами на всі боки. Я голосно віддав славу Богові за моє зцілення. Пастир Риппій прийшов до мене й питає мене, що зробив мені Господь. Я йому розповів, а він втихомирив молящихся, щоб я розказав усім, як Господь вислухав мою молитву.

Брат пастир і вся моляща громада в радощах спасіння з вірою славили живого воскреслого Христа, а я на понеділок рано поїхав до праці. Наш інтерес, який іде нам добре ще і до сьогодні.

Молодший брат Михайло, той, що пропонував мені стати його спільником, поважно захворів. Рентген виявив нарість у його шлунку. Його лікар, доктор Яремій, радив йому необхідно і без відкладання піддатись операції. А я радив йому звернутися до Ісуса Христа в покаянню з просьбою про уздоровлення. Господь уздоровляє без операції. Однак брат вибрав пораду лікаря. По операції був на вазі між життям і смертю. Ми в нашому зборі, особливо я, молилися за його видужання. І тієї ночі він бачив сонне відкриття, як на лікарському подвір'ї його лікар і я завзято билися. Хто переміг, він не бачив. По операції брат поступово став одужувати на короткий час, але пізніше знову зачав занепадати. Цим разом скорим темпом, так що він побачив себе в потребі помочі, якої дальнє шукав у лікаря, але в них уже більше її не було.

Шлунковий наріст, чи як лікарі називають його “тюмор”, був по простому рак, який по операції показав свою силу в печінці. Лікарі хотіли закрити перед ним дійсну причину його хвороби і він їм вірив до того часу, аж переконавсь, що в людей йому помочі не знайти.

Тоді брат згодився піти зі мною на вечірнє Богослуження, коли моляться над хворими. Як тільки ми виїхали з дому, його дружина телефонує до моєї Дружини, що сталося нещастя, бо твій чоловік Йосиф взяв моого чоловіка і повіз його до своєї церкви. Моя дружина телефонує до своєї мами, а мама, моя теща, знову до братової, а потім до священика, щоб приїхав і висповідав його на смерть. А ми в Апостольській Церкві моли-

мось про його уздоровлення. Брат Вайт, обдарований Божою вірою, викликав мого брата першого з-поміж хворих, які були зібрані перед катедрою, та промовив до нього: ““Брате, тобі треба помочі негайної”. Він поклав руку на його голову і молився, а вся церква разом із ним. Потім промовив до нього: “Іди з вірою і не дай жодному ворогові відібрати від себе того, що Господь дав тобі. Брат і сестра Лісковичі були запрошенні мною на цю молитву, як мої особисті приятели. Бог обдарував брата Лісковича особливими видіннями і Бог відкрив йому в час молитви за мого брата, коли пастир Вайт поклав руку на його голову. Огонь упав із неба і дрібними іскрами розсипався на всі сторони з нього. Ідучи додому, брат Ліскович напоминав мого брата, щоб нікого не допускав до себе і з ні ким не говорив про свою хворобу. А краще молився і дякував Богові за уздоровлення.

Але в понеділок рано я, нічого не знаючи про змову наших родин, поїхав до свого зайняття. У той час прийшов сповідник і по двох годинах аргументів і теологічних доказів переконав слабого і ненаверненого мого брата, що уздоровлення на ньому не видно, а сповідь йому не пошкодить. Так і викрадено йому його зцілення. Висповідали і залишили вмирati. Я мав сонне відкриття тієї ночі, якого не міг зрозуміти. Бачу полем іде похорон мого брата. Знаючи, що він неспасений, я біжу навпереди і завертаю той похорон. Покидаю своє зайняття, як звичайно, та йду до свого брата. Привітав мене сумний і по короткій розмові розказує мені, як у сні він переживав тяжку боротьбу минулої ночі. “Ось ворог, а був він у залізній клітці, рвавсь до мене й, гойдаючи кліткою, цаль за цalem зближавсь до мене в чорній одежі, наступав на мене таки тут, у моїй хаті. Притиснув мене до стіни і пальцем потиснув мене під груди в шлунок, бо руки не міг випхнути, так що я аж прокинувся від болів. Я аж крикнув, хто в тебе був? Він сказав, хто і що. Хто його покликав до тебе? Моя і твоя родина”. Я зрозумів його і мій сон став мені ясним. На вечір я зібрав четверо віруючих, щоб молитися за його спасіння. Лікар, який винішов із хати, викликав мене окремо і повідомив мене, що ще яких 24 до 36 годин життя лишилось для мого брата...

Ми молились широ і з вірою, щоб Господь простив йому гріхи і дарував йому спасіння. Брат з своєї сторони просив прощення і рясні слози покаяння покотилися по обличчі. Радість спасіння переповнила серце його, так що він віддав славу Богу великим голосом. А пізніше вказав на сестру Ліскович, як на інструмент, якого Господь вжив на Свою славу в його спасінні.

На другий день у лікарні нові досліди крові і перевірки з дня на день. Через два тижні його відіслали додому.

Брат щодня читав Святу Євангелію, ставив сотки питань відносно спасіння і обітниць Господніх. Я пригадав йому, що давніше, коли він був здоровий, то я все це йому говорив. Його відповідь була, що він нічого не пригадує собі, немовбіто я кидав горохом об стіну. Нічого тоді не причепилось до нього, а тепер з Євангелією в руках свідкував хворим у лікарні і ще три тижні вдома свідчив своїм домашнім і тим знайомим, що відвідували його. Без болю при столі з родиною обідав і вече-рів останнього дня. Як у нічнім видінні Ісус Христос відкрив двері його кімнати і закликав дуже сильним голосом: “Вір, не бійся, йди за Мною!” I пішов мій брат за Господом тієї ночі. Родина нібито із вдоволенням зідхнула, що сталося так, як вони думали, не розуміючи нічого про його спасіння, яке сталося на їхніх очах. Бо в премудрості Своїй Господь заховав цей скарб спасіння в глибині серця людини, щоб кожний, хто бажає, шукає невтомно, аж поки знайде. Ісус Христос виразно говорить: “Шукайте, то й знайдете”.

І ви, дорогі в Господі, шукайте цього неоціненного скарбу, кожний для себе. Не як той, якому я свідчив про своє спасіння, а він відповів мені: “Для мене знайшли цей скарб мої попередники. Мені не треба шукати. Я знаю свою релігію і дорогу, якою я йду”. I я колись так думав, що знов усе про Ісуса Христа; що моя релігія й обряди є найкращі в світі та що я йду правдивою дорогою. Аж Святий Дух привів мене до дверей, що ними є Христос, Який і сказав: “Я двері” і в покаянні моїм Він простив мені гріхи та хрестив мене Святым Духом. Я ввійшов у Господнє царство й цього бажаю кожній людині. Я свідкую про це кожному, хто хоче слухати.

Моя дорога теща, яка спочила в Господі, коли ще була здорова, то не хотіла слухати моєго свідчення. І неможливо було до неї говорити, аж захворіла й мову від неї відняло. Вся родина часто відвідувала її й говорили між собою. А я одного разу говорив з медичною сестрою, від якої довідався, що моя теща все добре розуміє і добре чує, тільки говорити не може.

Я подумав, що тепер була б добра нагода говорити де неї, але присутність родини робила це неможливим. Тоді я шукав нагоди і заходив де неї, коли нікого не було з родини та свідчив їй про спасаючу силу Божого Слова та що Ісус Христос хоче спасті її, бо Боже Слово говорить, що нема ні в кому іншому спасіння, а тільки в Ісусі Христі.

Аж одного разу я стояв на шпитальнім подвір'ї й думав: "Йти, чи не йти? Я ж майже все щодо спасіння роз'яснив їй". І в тому моменті Святий Дух найшов на мене і відкрив мені вірш: "Благодаттю бо ви спасені через віру, і це не від вас, це Божий дар. Не від діл, щоб ніхто не хвалився" (Ефесян 2:8-9). І на цю тему я говорив до своєї тещі, знаючи її труд і посвяту, як довголітньої голови Ліги Католицьких Жінок при Церкві Святого Йосафата. Коли я кінчив словами, що ніхто не може додати нічого до жертви Христової за наше спасіння. Воно Ним звершене, а за наші добре діла ми одержимо нагороду, то по цих словах я зауважив велику переміну, яка свідчила мені, що Господь помилував її. Радістю сяяло її лице та сльози радості заповнили її добре й люблячі Бога очі.

Чоловік своїми заслугами і добрим характером, на що покладається багато християн, ніколи не буде ходити золотими вулицями Нового Єрусалиму. Що чоловік робить, чим він є або як він живе, ані трохи не спричиняється до його спасіння. Найліпший чоловік не має можливості ввійти в Боже царство, як і найгірший чоловік, ґрунтуючись на своїй доброті. Чоловік який покладається на свій характер і на свою моральну добро-ту, є один із модерних фарисеїв з очима, які не бачать правди.

З ласки Божої ми спасені, а не заслугами. Спасіння є щось, що тільки Бог дає через Ісуса Христа. Воно походить звиш, а не від людей або з волі людини. Бо те, що рождене від тіла, є тіло, рождене з волі чоловіка. Не робить різниці, як задобре чи зазле робить людина, вона мусить народитися звиш. Тоді тільки люди стають дітьми Божими. Всі ті, що родились від Бога, мають вічне життя. Якщо ви не навернетесь і не станете, як діти, то не ввійдете в Боже Царство, — говорить Ісус Христос.

Пристати до церкви, працювати для церкви, молитись, співати, читати чи проповідувати з-за катедри не має ще нічого спільногого з новонародженням. Новонародження є щось те, що Бог дає з ласки, а не за наші заслуги. Найліпший формальний слуга церкви не має більшого привілею від будьякого грішника, хіба що народиться звиш.

Я був грішник, жив для себе, а не для слави Божої. Ішов своєю дорогою, якою багато людей іде, і в очах наших здається правою, а кінець тієї дороги — це вічна погибель. Так говорить Боже Слово і я був у тім числі. Та Ісус Христос прийшов із неба, щоб спсти грішників, а я вийшов, щоб стрінути цю добру нагоду.

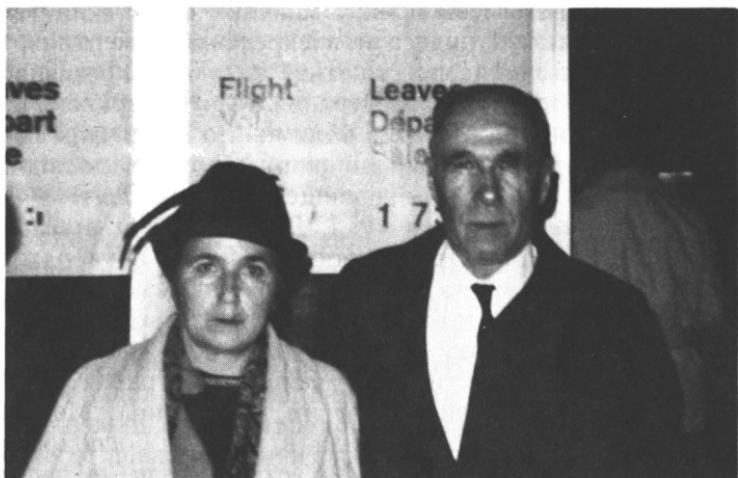
Приймаючи з Христових люблячих рук спасіння, я одержав нове життя. Ісус Христос, Який не знав гріха, добровільно пішов на хрест за мої гріхи, за ваші гріхи та всіх, хто Його прийме, як свого особистого Спасителя. Новонародження, цебто навернення чи відродження, стається так просто. Я увірував, що Ісус Христос звершив усе, що було потрібне для моого спасіння. І той, хто вірує в Ісуса Христа, має вічне життя. Кожний, хто вірує, перейшов від смерті в життя, і тим, хто вірує, Він дав властивість (право) стати Божими синами.

Увірувавши в те, що Ісус Христос учинив, так, як Він каже, що Він учинив для всіх та й для вас, щоб ви стали Його дитиною і спадкоємцем Царства, яке Ісус Христос пішов приготувати для Своїх дітей. Колись я робив для свого спасіння, а тепер Бог у мені робить Свою волю. Все, що колись я любив, тепер ненавиджу. Чим більше стараюсь бути добрым і робити добро, а воно іде гірше. Коли ж я більше довірю Богові, то тоді мені ліпше йде. Я знаю, в Кого я увірував. Я переконаний, що Господь є в силі дотримати все те, що я Йому вручив до того дня. Хто є той, що перемагає світ, як не той, хто вірує, що Ісус Христос — це Божий Син.

ГІСТЬ З УКРАЇНИ. УЗДОРОВЛЕННЯ МОЄЇ СЕСТРИ.

Слава Ісусу Христу, нашему Спасителеві і Другові, Який у потребі не відвертає Свого лиця від нас, а готовий помагати й помагає в усякий час і обставинах, за що слава Йому і подяка навіки. Недавно наш народ на чужині і в Україні урочисто святкував Христове Різдво за старим стилем. І, як звичайно, за старими звичаями та традиціями народ поклоняється Ісусові в прибраних яслах, з релігійною побожністю, так само з року на рік, без досвіду свого особистого відродження або навернення, без радості спасіння, без досвіду прощення гріхів і душевного спокою, без надії на вічне життя, без віри, що народився Той, Який був перше, ніж цей світ був. У Вифлеємі народився Божий Син, Твореть всього видимого й невидимого. Різдво Ісуса Христа провістили пророки в Святих Писаннях; анголи, Господні слуги, благовістили Марії, Йосифові й пастухам про Ісуса Христа. Сила-силенна анголів радісним співом привітала прихід на землю свого Небесного Князя згідно з обітницею Бога Отця.

У ту ніч з'явилася ясна, невідома до тих пір, зоря над Вифлеємом, а її поява привела до міста Єрусалиму зорезнавців, які допитувались у царя Ірода, де народився Жидівський Цар. Затривожений Ірод і цілий Єрусалим із ним скоро дали відпо-

Брат Йосиф Обельницький і його рідна сестра Стефа

відь Мудрецям, що Він народився у Вифлеємі Юдейськім, бо так написано в Пророка. Лицемірний Ірод допитував у Мудреців про час, коли з'явилася та невідома зоря на небі, бо і він сам хоче піти і поклонитись Йому.

Так і тепер лицеміри, які вдають християн, допитуються, в котрій хаті збираються на молитву віруючі люди, щоб їх зрадити й видати в руки безбожної влади. Багато чого в світі змінилось, тільки серце людини без Ісуса Христа залишилося незмінним. Як тоді жорстокий Ірод видав наказ повбивати всіх хлоп'ят у Вифлеємі і його околиці, так і тепер відбуваються жорстокі переслідування християн з наказу влади. Цілий тодішній світ задрижав від голосного ридання матерів по своїх дітях. Так і сьогоднішній наш світ ридає по своїх батьках і матерях, ув'язнених за віру в Ісуса Христа. Свідки, які принесли у Вільний Світ глибокі сліди на своїх тілах завданіх ран і жорстоких мук у в'язницях ССР, за що? Тож вони спокійні, працьовиті і моляться за владу, щоб Бог дав їй мудрість правити такою великою країною... Отже, за що вони переслідують невинних християн? За те, що вірують в Ісуса Христа! Перші християни мали своїх Іродів, Неронів, Галібул, а в наш час християни мають своїх Сталінів, Хрущових, Брежнівих та інших численних антихристів.

Але слова нашого Господа запевнюють нас, що навіть і пекло не переможе Христової Церкви. Бодріться, — каже нам

Христос, — Я переміг світ". Як у минулих віках сили темряви заперечували Христові чудеса й воскресення з мертвих, так і тепер заперечують чуда, які стаються силою воскресення Ісуса Христа й особистого Його перебування з Його Церквою, що потверджує Його слова: "І ось Я з вами аж до кінця днів".

Правдивість Його слів я, що пишу ці рядки, досвідчив на собі, на своєму тілі, що є повище подано. Взяті з Книги Катерини Кульман, я вірю в чуда. Два свідчення про чудесне уздоровлення Джорджа Ора і Герого Гімса, які потверджені лікарськими документами та шпитальними записами.

Сильно підкріпила мою віру в правдивість Божого Слова моя сестра, яка 1971 року приїхала до мене в гості з УССР, з Івано-Франківської області на 3 місяці (від травня до липня, що ми опісля продовжили на других три місяці). Моя сестра віруюча, але вона ще не вступила в завіт з Господом через водне хрещення через обставини. Сестра ніколи не писала до мене про свою недугу, аж уже в Канаді, по кількох днях її приїзду, я одержав листа від її чоловіка, який просив мене, щоб я пішов з його жінкою, а моєю сестрою, до лікаря-спеціяліста, щоб віднайти правдиву причину її недуги. Тоді сестра призналась мені, що приблизно від 8 місяців вона падає в зомління з відчуттям болю з правого боку шиї при горлі. Це стається щораз частіше, звичайно, вночі. "Чи була ти в лікаря з твоєю хворобою?" — питав я. "Отак, я була. Наш добрий лікар і приятель наш". "Що ж він на це сказав тобі?" Сестра хвилинку дивилася в мої очі та сказала: "Казав мені, щоб я ніколи не згодилася піддатись операції".

Я зрозумів добру пораду лікаря і приятеля, як також натуру її слабости. Тоді я сказав сестрі, що я знаю такого Лікаря, що лічить без операції, тільки "ти, сестро, мусиш Йому повірити". "А коли ми підемо до нього?" — питав сестра. "Аж на 16-го серпня", — відповідаю я, бо на той день оголошено приїзд до Торонта, Канада, Катерини Кулман, яка буде мати богослуження у великій авдиторії Торонта, Окіф Сентер, де вміщується близько 5 000 людей. "Тоді, — кажу, — цей Лікар, наш Господь, зцілить і тебе без операції".

Дочекались ми гарячого 16-го серпня. Кажу сестрі, що хоч Богослуження оголошене на 1-шу годину, ми підемо скоріше, щоб захопити місце. Приїхали на 11-ту годину. Бачимо, тисячі народу чекають надворі. Я кажу до сестри: "Певно, ще не відкрили входу". Приходимо до гурту й довідуємося, що авдиторія вже переповнена, а народу зростає. О годині 12-ї було вже більше 5 000 народу надворі. Усі стоять на пекучому сонці,

не розходяться, а чекають. Прибувають нові люди. Тоді вийшла слуга Божа і як побачила цей народ, сказала, що по скінченню першого Богослуження перед 4-ою годиною вона буде тримати друге Богослуження, хоч вона досі ніколи так не робила. Тримаючи своє місце до 4-ої години по полудні, нарешті ми ввійшли до авдиторії й зайняли місце в 9-му ряді від плятформи.

За кілька хвилин народ заповнив авдиторію і почалось Богослуження. По кількох словах виступив на плятформу чоловік із Пітерборо, Онтаріо брат у Господі Гівене зі свідоцтвом, як Господь Ісус Христос зцілив його минулого року на цьому місці при служінні слуги Божої Катерини Кулман від недуги рака, який зачав свою нищівну роботу в його горлі. Лікарі радили і силували його піддатись операції, бо в іншому випадку смерть буде певна до одного року. “А як ви зробите операцію, то як довго я ще зможу жити?” — питав він лікаря. О, то трудно сказати, але коли б усе пішло успішно, добре, то можемо обіцяти ще яких 5 років, але з тим, що говорити не будеш”. “Коли така моя справа, то я радше умру скоріше, а на операцію не піду”, — сказав він лікареві. І того часу, по кількох днях він прочитав оголошення в одному євангельському журналі про прибуття до міста Торонто, Канада, сестри Кулман з Пітсбургу, ЗДА, на одноразове Богослуження, на якому Господь зціляє всякі слабості Своєю силою Святого Духа. І на цьому місці Господь зцілив його рік тому. Він показав свідоцтва від лікарів перед його уздоровленням, що підтверджували його уздоровлення.

Моя сестра Стефа не зрозуміла ані слова з того свідоцтва. Я почав їй пояснювати. Але в той час Катерина Кулман звернулася в нашу сторону та вказала пальцем просто на мою сестру та сказала: “Ось ця жінка, що в ясно-жовтій сукні, прошу вийти сюди на плятформу. Господь тебе уздоровляє”. Тому що вона нічого не розуміла, й не рушилася з місця, я подививсь на мою сестру, і аж тоді зауважив колір її сукні. Я почав за руку піднімати її, а вона протиставилася йти. Я кажу їй: “Тебе кличе”. Тоді сестра Кулман каже: “Ти, ти, що маєш клопіт із твоїми новими черевиками”. Тоді я впевнивсь, що то мою сестру Стефу вона кличе на плятформу. І ось дві жінки для прислуги для жінок приступили і взяли її попід руки і повели на плятформу, а мені не позволяли йти. Тоді я кажу, що ця жінка не розуміє ані слова по-англійськи, отже, я мушу бути її перекладачем. “То ходи”, — сказала одна з прислуги.

Кілька днів тому каже до мене сестра Стефа: "Я мушу купити собі нові черевики. Не піду в цих старих на те велике Богослуження й Божу прияність". І ми обоє пішли шукати таких черевиків, яких моя сестра хотіла. І нарешті, по довгім шуканні, знайшли якраз такі черевики, які вона хотіла. Вона допасувала їх до своїх ніг та сказала заплатити за них. Я подякував Богові, що знайшли такі. Але від 11-ої години до 4-ої моя сестра стояла в панчохах на гарячому асфальті, бо череви-пекли гірше, ніж асфалт. Коли ми зайняли свої місця в авдиторії, то вона зараз скинула свої черевики.

На плятформі перед голосником сестра Кулман питала мою сестру, якою слабістю вона нездужає. Я відповів на це та кілька інших її запитів. Потім сестра Кулман наблизилась з простягнутою рукою до моєї сестри, а моя сестра заточилася і летіла, падаючи на підлогу, але її підхопили на руки для цього стоячі два чоловіки і легкі положили. Не встоїть чоловік на ногах у присутності Божій.

По кількох хвилинах вона встала. Ми зійшли з плятформи. Прислуга записала ще кілька питань відносно її хвороби. І моя сестра Стефа поїхала додому здорована по 6 місяцях гостювання в Канаді в брата та в братової. Потім я запитав свою сестру, чого вона впала. Вона сказала: "Бо не стало ніг під менею". "Як то так сталося, що ти була перша викликана на плятформу?" "Я не знаю, — відповіла сестра, — але я ввійшла до авдиторії, то від дверей ніби пливла в повітрі аж до цього крісла. Якась сила обняла мене і таке почуття, що я не знаю, як його пояснити".

Так, дорогі друзі, не тільки моя сестра не могла пояснити, але й репортери місцевих газет також не могли пояснити того, що бачили на свої власні очі. Коли сестра Кулман сказала: "Ви всі, що хворуєте на крижі, вставайте на ваші ноги. Ісус Христос Святым Духом уздоровляє вас. Виходьте на плятформу". І більше 50 чоловіків і жінок вийшли на плятформу. Деякі з них були уздоровлені перед тим, як вийшли на плятформу, інші знову під силою Святого Духа падали на підлогу, поки сестра Кулман доторкнулася до них. Потім було свідчення тих уздоровлених, кілька осіб із найбільш доказовим лікарським признанням, бо для всіх не стало б часу й до самого ранку. Так по одній слабості були викликані; всі, хто хворує на внутрішні слабості, потім усі глухі, криві, сліпі були покликані до зцілення. І ніхто, тільки Бог знає, скільки їх одержали уздоровлення. А також багато тих, які не могли ввійти до будинку, а стояли на-

зовні під дахом і на дворі, слухали через голосники перебіг Богослуження, одержали уздоровлення з різних слабостей.

Ви, що читаете про такі дії Св. Духа в Зличених Стейтах Америки чи в Канаді, думаєте, які ми щасливі люди, що можемо дивитися своїми власними очима на чуда, які наш Господь творить у ці останні часи. І що ми, як не всі, то більшість із нас уже увірували? Але так воно не є. Володар цього світу засліпив їм очі. Вони не вірять, що це робить сила Святого Духа, що від Отця і Сина дана за обітницєю нашого Господа, Який сказав: “Я не оставлю вас сиротами, прийду до вас. Того дня знатимете, що Я в Отці Моїм, і ви в Мені, а Я у вас” (Ів. 14:20). Так, то правда, що знають, але тільки ті, яким Він дав власть дітьми Божими статися, які прийняли усиновлення, увірувавши в Нього, Сина Божого та Його Слово, то є в Святу Євангелію, яка є сила Божа на спасіння всякому віруючому й на уздоровлення всякої болести. Хто вірує, Він, Господь Ісус Христос, Син Божий, уздоровить вас, бо ж написано, що Його ранами ми уздоровлені; Його жертвою, яку Він приніс добровільно, спасаємося; Його кров очищує нас від всякого гріха. Він Собою відкупив нас Отцю Своєму Небесному на насліддя нетлінне, непорочне й нев'януче, заховане в небі для вас (1 Петра 1:4).

Тим то ми не свої й не належимо до себе. Тому не знає нас світ і погорджує нами. Але Божа премудрість вибирає немудре світу, незначне, несильне і погорджене, щоб не величалось ніяке тіло перед Ним (1 Кор. 1:27). І наше покликання до цього насліддя сталось не тому, що ми були меншими грішниками від інших або мудрішими від інших, а просто тому, що ми увірували в Його Слово, яке каже: “Шукайте, то знайдете”. І ми шукали, а Він показав нам, де, і ми знайшли. “Стукайте, то вам відчинять”. Ми стукали, а Він відчинив нам двері Свого Царства на небесах, яке ми вже одержали, бувши ще в нашім тілі тут, на цій землі. “Просіть, то й буде вам дано”. І ми просили Господа про духовні дари й одержали хрещення Святым Духом з ознакою нових мов, пророцтво, уздоровлення та інші дари тим же Духом по нашій вірі.

Христос закликає всіх, у тому числі і вас: “Прийдіть до Мене і пийте воду життя даром. А хто приходить до Мене, того Я не вижену геть”. Ви можете бути певні, що цей заклик включає і вас; всіх, які ще не одержали прощення гріхів з досвідом небесної радості, яку отримуємо від Нього, як також звільнення совісти від тягару гріхів, спокій Духа, що є новонародження, і насліддя Його Царства, яке по обітниці заховане на небе-

сах для всіх, хто вірує в Нього, як про це каже Писання Старого й Нового Запівту. Амінь.

УЗДОРОВЛЕННЯ ГЕРІ РІМСА

Читаемо Євангелію від Матвія, розділ 16, вірші 13-17:

“Як же прийшов Ісус в сторони Кесарії Филипової, то питав учеників Своїх, кажучи: За кого мають люди Мене, Сина Чоловічого? Вони ж сказали: Одні за Іvana Хрестителя, другі за Іллю, інші ж за Єремію або одного з пророків. Каже до них: Ви ж як кажете? Хто Я? Озвавшись Симон Петро, каже: Ти єси Христос, Син Бога живого. І озвавшись Ісус, каже до нього: Блажен єси, Симоне, сину Йонин, бо тіло й кров не відкрила тобі цього, а Отець Мій, що на небі”

Як чуємо з прочитаного Божого Слова, то в часи, коли наш Господь Ісус Христос перебував у тілі між народом на цій землі та навчав їх про Царство Боже, то майже ніхто з людей не знов, хто Він є. Всі мали Його за пророка або за одного із старозаповітних пророків. Для того то Він запитав Своїх учнів, а що ви кажете? Хто Я? Тоді апостол Петро, відповідаючи за всіх, сказав до Нього: “Ти є Христос, Син Бога живого”. У відповідь каже Йому Христос: “Щасливий ти є, Петре, сину Йонин, бо не тіло і кров відкрили тобі це, а Отець Мій, що на небі”.

Це питання вже 20 століть стоїть перед всіма народами: Але що ви кажете особисто, від себе, хто Христос є для вас? Чи Він тільки Син Йосифа і Марії з Галилейського Назарету, Син Людський, як багато вчених біологів та професорів, а навіть і теологів і пасторів навчають, що Він тільки Людський Син.

Правда, Христос був обдарований надзвичайними здібностями. Але всі чудеса, які Йому приписують: уздоровлення паралітіків, привернення зору сліпим, мови німим, очищення прокажених, ходження по поверхні моря, втихомирення бурі й моря, переображення й виявлення Свого Божественного походження на горі Таборі в присутності трьох земних свідків: Петра, Якова та Іvana в присутності трьох небесних свідків: Мойсея, Ілля й голосу Небесного Отця, який сказав: “Це Син Мій Любий, Його слухайте”. Все це для невіруючих професорів чи простих людей, теологів чи філософів являє собою тільки мітологію (так вчені називають видумані й необґрунтовані доказами модерної науки байки). Так сліпими очима дивились на Ісуса Христа тогочасні фарисеї, саддукеї, книжники

та їхня провідна верства. І глухими вухами вони слухали слова, які не вміщались в їхнє розуміння, щоб справдилось слово пророка Ісаї, який на 700 літ наперед провістив, що своїми очима будуть дивитись і не спостережуть, своїми вухами будуть слухати і не второпають. Вони зарозумілі своїм знанням і закам'янілого серця люди, не бачать і не чують Божого голосу, який і сьогодні закликає, як і за Свого побуту між нами в Єрусалимськім храмі Ісус Христос кликав: “Прийдіть до Мене всі й пийте воду життя даром”.

То було колись, — кажуть нам невіруючі в Його Слово люди, — а для нас, віруючих, то є сьогодні, бо Христос вчора, сьогодні і навіки той Самий. Гері Рімс досвідчив це на собі. У другій світовій війні 1-го січня 1945 р. американські збройні сили висадились на побережжя Люзону. Герого відділ дістав наказ їхати на Манілю й визволити американських полонених, забраних у полон японцями 4 роки тому. То було трудне завдання. Сталось, що відділ примушений був опустити свої судна в болотах до пояса у воді. Вийти на берег було неможливо. У наслідок посиленого обстрілу ворога, довелось сидіти у воді цілий день, аж на другий день гураган зі страшною зливою уможливив нам вихід із води. Тоді Гері був призначений зголоситись до другого відділу, віддаленого на 6 миль. Гураган і повінь забрали міст. Довелось переїздити вантажним автом через свіжий насип. І то сталося на цьому насипі. Ми наїхали на міну, яка розірвала наше вантажне авто на куски. То було останнє, що Гері запам'ятав. 31 день пізніше він лежав на операційному столі, 2500 миль від місця випадку, де він був пораний. Він не знов тоді, де він був і що з ним сталося. Коли потроху почав приходити до свідомості, сказав: “Я направду легко впав на землю”. По цих словах показалась необхідним операція на мозок, що слідуючих 6 тижнів Гері то поринав, то випливав із свідомості. У такім стані був відісланий додому, більше мертвий, як живий. Він був один із п'ятьох, які спаслись із цілої кампанії. Каже він зі слізами в очах: А то було б тільки 4 нас, коли б я був не прийшов на Богослуження сестри Катерини Кулман в місті Батлер у Пенсильванія театрі 31-го грудня 19950 р.” Його підкреслення, що він легко впав з підмінованого вантажного авта тільки розчавлений від пояса до колін, праве око вискочило, всі зуби пропали, щока поломана, шия зломана, хребет у двох місцях зломаний, від пояса додолу цілком спаралізований, ноги, як мертві, звисали без чуття, а верхня частина моого тіла, яка мала відчуття, — каже Гері, — при найменшім руху викликала нестерпні болі. Без влади над

своїм тілом та в агонії болів життя тратило свою вартість, хіба що задля дітей. І тільки ради них я хотів жити й не піддавався, в тому часі вибух крові щораз частіший спричинив втрату ваги моого і так мізерного тіла на 60 фунтів". Перед своїм уздоровленням в місті Батлер він був операційний 41 раз. За 5 років свого лікування він був добре обізнаний із багатьма шпиталями, а найчастіше діставав поміч у лікарні для ветеранів у Флориді. У такім невідряднім стані свого здоров'я його ум був чистий, як криштал. І він каже тепер: "Я бачу, що Бог піклувався мною ввесь той час". Багато людей, які знали Герого, як доброго інженера, який не міг йти на роботу, приносили свої інженерні проблеми до його хати і тим він піддержував свою родину.

У грудні 1950 р. він уже не міг приймати поживи. Часті вибухи крові й життя поволі, але певно, згасало. "Я тримавсь, як за тонку нитку, яка кожної хвилини могла перерватись, — говорить Гері. — То було кілька днів перед Різдвом, як лікар місцевого ветеранського шпиталю звелів привезти мене на поновне лікування. Ці ветеранські лікарі були надзвичайними. Я не маю слів, щоб висловити мою вдячність їм і шпитальній адміністрації. Вони дають усе найкраще, що наука може дати. Але цей раз я відмовився йти. Я сказав: ні, докторе, як я маю вмерти, то це останнє Різдво я хочу бути з моєю родиною, то ще тільки кілька днів до свят, а по святах беріть мене й робіть, що хочете зі мною. То було в тих днях, як я прочитав в національнім журналі про Катерину Кулман. Того часу я одержав 3 листи від трьох різних моїх приятелів, які розказували мені в листах про Катерину Кулман і як Бог уздоровлює людей на її Богослуженнях у Пітсбургу, Пенсильванія. Вони питали мене, чому я не спробую поїхати до Пітсбургу на одне з її богослужень. Пітсбург не є чуже місто для мене. Моя дружина походить із того міста, також маю там приятеля, який їздить таксівкою. І прийшла думка, щоб я поїхав туди. І чим більше я про це думав, то приходив до заключення, що то моя остання надія, щоб дістатись на одне з чудесних Богослужень. Тільки одне велике питання, як дістатись туди. Я не чув себе фізично здібним, — каже Гері, — щоб заїхати до Пітсбургу. А навіть, коли б я рішився поїхати, то одне з двох певно станеться — або я вмру і до Флориди вже не вернусь, або Господь ізцілить мене. І я рішився, здаючись на Божу волю, поїхати. Це ж Він, Господь, тримає так довго на волоску мое життя, хіба не без якоїсь цілі. Тут я повірив, що Він уздоровить мене, як я тільки

зможу дістатись до Пітсбургу. А потім, коли Він уздоровить мене, дастъ мені якусь працю для Його слави".

. Дня 28-го грудня, в четвер, раненько Гері з труднощами та в болях дістався на автобус до Пітсбургу. Приблизно за 36 годин пізніше він прибув до Карнсгі Гал, щоб зайти на те чудесне Богослуження в п'ятницю вечором. При дверях одержав пригломшаючу вістку, що Богослуження закінчилось годину тому. Він не думав, що воно зачалось о год. 9-ї рано. Цілком виснажений, підпертий своїми костулями, він тепер думав, чи переживе 2 дні до неділі, коли мало відбутися слідуюче Богослуження в Батлер, Пенсильванія, і куди завезе його приятель...

Слідуючих 48 годин у нього була тільки одна думка: "Боже, поможи прожити до того часу. Дай сили заїхати до Пенсильванія Театру. 31-го грудня 1950 р. Я мало що не втратив своєї надії. Новий атак вибуху крові, Ледве що не закінчив життя перед 24 годинами. При помочі двох здорових чоловіків прибув до Пен-Театру. При дверях майже вся надія пропала, коли повідомлено його, що всі місця зайняті. На морозі під дверима, підпертий двома костулями і підтримуваний двома чоловіками, подумав: "Так близько, а проте так далеко". Тільки зрезигнувати... Аж ось хтось із середини зауважив його невідрядне положення і запропонував йому своє місце. "Я була уздоровлена", — сказала та особа. З вдячністю понад слова він зайняв місце в театрі.

"Тільки, як я сів, Катерина Кулман почала говорити. Перше, що вона сказала, то те, що цей збір сьогодні пополудні є дослідження та спасіння душі, а не на уздоровлення хворих. І якщо Гері Рімс під дверима думав, що його надія на самім споді під драбиною, то тепер він почув про ще одну перешкоду. "Я думав, — каже Гері, — що вмираю фізично, але тепер я знаю, що я вмирав, щоб не жити для себе, а для Нього. Проповід була благословенна для всіх, окрім мене, — каже Гері. — Я іхав більше тисячу миль, щоб одержати уздоровлення, а тут служіння добігає до кінця, а я неуздоровлений. Багато душ спаслося, більше, чим 50 людей відповіли на поклик і вийшли до віттаря. Багато одержали чудесні уздоровлення, окрім Гері Рімс. Він був глибокорозчарований. Коли звуки останнього гімну затихли і сестра Кулман підняла свою руку, щоб закінчити молитвою, мое серце охололо. Вся надія пропала, — каже Гері. Тоді її рука повільно опускалась, дивлячись просто на мене. Показуючи пальцем, вона запитала, чи ти з Флориди? Я відповів: так. Вона каже до мене: Вставай. Я кажу: Не можу. Тоді вона повторила твердо: В ім'я Ісуса встань! Дивись вгору

й ходи! Я зачав підніматись на свої костулі. Як сестра Кулман сказала відкинь правий костуль геть, і я так учинив. Я спробував і моя нога видержала вагу моого тіла. Я тільки дивувався, як вона знала, що так станеться. У той момент увесь біль опустив мое тіло. Стоячи на одній нозі, я кинув і другий костуль і став твердо на своїх ногах без помочі. Я відчув, неначе чорнило розходиться по бібулі, так по моєму тілі пройшла гаряча струя. У той час сестра Кулман покликала мене на платформу. Сходи були вузькі та стрімкі, може з 8. Двох здорових чоловіків хотіли мені помогти вийти, але я не потребував їхньої допомоги. Як птах, так і я вийшов легко на платформу, ніби не дотикав підлоги. Я не йшов, а біг проти сестри Кулман. “Чи був ти здивований твоїм уздоровленням?” — запитала сестра Кулман. “Ні, — відповів зрівноваженим голосом Гері. — Це є те, по що я приїхав сюди, щоб ходити без костулів”. Сестра Кулман сказала мені: “Дивись вгору”.

“І від того часу по цей день я з вдячністю славлю Бога”. Другого дня по своїм уздоровленню, Гері позичив собі у свого приятеля 200 доларів і купив уживане вантажне авто, наладував його хатними меблями, які належали до його дружини, і від’їхав до Флориди. По 3 днях заїхав до свого гаражу й без попереднього повідомлення ввійшов до приймальної кімнати, де його троє дітей бавились. Діти здивовано без віддиху кілька секунд дивилися великими очима на свого тата, якого ніколи перед тим не бачили без костулів. Вони усвідомили собі, що їх тато став уздоровленим, почали підскакувати, плескати в долоні, як горобці, цвірінькали. Каже Гері: “Тільки діти, сповнені радістю, можуть так, як пташки, щебетати. Я був такий щасливий, дивлячись на їхню радість. Я радів із ними, не здаючи собі справи, що ще хтось, окрім мене, може радуватись моїм уздоровленням”.

З позички, яку я зробив у Пітсбургу в приятеля, осталось 17 доларів. Допозичив і пішов у свій власний інтерес, який від початку йде добре. Як дорадник агрономічних інженерів, недавно кандидував на комісіонера агрономії в Флориді.

“Я ніколи не знала Герого або щонебудь про нього, аж до його уздоровлення”, — каже сестра Кулман. Були деякі в той час в авдиторії, що не могли повірити в таке драматичне його уздоровлення, але цікаві досліджували його шпитальні записи, підтвердженні лікарями, і перестали голосно говорити про свої сумніви. Зате його дорослі діти, які збираються щодня вечером на спільну молитву, з вдячності Богові за уздоровлення, ніколи не встидаються голосно говорити про слугу Божу

Катерину Кулман, про ласку Божу, яка була явлена в їхньому домі. Більшої вдячності я не бачила, як в Гері Рімс очах та на його обличчі, пригадуючи йому при тому і його дітям, що пошана, вдячність і слава належить тільки Ісусові Христові. Я ще раз підтверджую тобі та твоїм дітям, що я нічого не зробила в справі твого уздоровлення. Такі чуда стаються силою Святого Духа і під цією силою Гері Рімс служить Господеві своїм заробітком. Тільки необхідні гроші на життя своєї родини він залишає, а решту все дає на діло Боже, на проповідь Євангелії, на виховання в євангельському дусі молоді, яка через пізнання Його всемогучності і милосердя над ними, що Йому служать. Господь виявляє Свою ласку такими й більшими чудесами для Своєї слави. Бо Його є царство, і сила, і слава навіки.

УЗДОРОВЛЕННЯ ДЖОРДЖА ОРА

Читаємо Євангелію від Св. Іvana, розділ 9-ий, вірші 29-41.

“Ми знаємо, що Мойсеєві говорив Бог; Цього ж не знаємо, звіکіля Він. Озвався чоловік і каже їм: Тим воно й дивно, що ви не знаєте, звідкіля Він, а відкрив очі мої. Ми ж знаємо, що грішників Бог не слухає; хто ж побожний та волю Його чинить, того слухає. Від віку не чувано, щоб відкрив хто очі зроду сліпому. Коли б Цей не був від Бога, не міг би робити нічого. Озвались і казали Йому: У гріхах ти родивсь увесь, і ти навчаєш нас? Та й вигнали його геть. Почув Ісус, що вигнали його геть, і, знайшовши його, сказав Йому: Ти віруеш у Сина Божого? Озвався той і сказав: Хто Він, Господи, щоб увірував я в Ньюго? Каже ж Йому Ісус: І видів еси Його, і Хто говорить із тобою, це Він. Він же каже: Вірую, Господи, та й поклонивсь Йому. І каже Ісус: На суд Я в світ цей прийшов, що котрі не бачать, почали бачити, і щоб котрі бачать, сліпими робились. І почули це деякі з фарисеїв, що були з Ним, і казали Йому: То й ми сліпі? Каже їм Ісус: Коли б сліпі були, не мали б гріха; тепер же кажете: Що бачимо; тим гріх ваш остається”.

Ми застановимося над цим твердженням фарисеїв, які казали, що Мойсея вони знають, а цього Ісуза вони не знають. Казав до них Ісус: “Коли б ви знали Мойсея і вірували Йому, то й Мене ви знали б, бо той писав про Мене, що Бог підійме вам Пророка з браття вашого такого, як я. Його слухайте”. Вони вірили в Мойсея, але Писанню його не вірили. Як многі християни вірять в Ісуза Христа, Сина Божого, але не вірять в Його слово. Так, як жиди не вірили Мойсеєві і не вірять, бо їх очі невідкриті, щоб побачити в Ісусі Христі Сина Божого, свого

Месію, обітованого Богом у Старому Заповіті через пророків. І явленого їм у часі, призначенному Богом, в Новому, Який великими чудесами і ознаками в очах їхніх ствердив Своє Божество і післаництво до Своїх силою Слова Свого, об'явив благість Отця Свого небесного та славу Його воскресенням Своїм із мертвих.

Ісус Христос образ Божої Особи, Співтворець видимого й невидимого духовного світу. Він сяєво Його слави по правиці на престолі Його. Дана Йому всяка влада на небі і на землі над усіким тілом. Як Самий Ісус стверджує в Своїм Слові: “Щоб усім, що дав Ти Мені, дав Я вічне життя. А це вічне життя в тому, щоб знали Тебе, правдивого Бога, та Кого післав Ти, Ісуса Христа” (Івана 17:3).

Чи ви, дорогі друзі, пізнали й увірували в Того, Кого Він післав? Чи ви знаєте, що Христос вчора, сьогодні й навіки той самий? Що чудеса й ознаки, які Він робив перед народом за Свого побуту тут, на землі, такі й більше їх, які Він робить тепер через Своїх слуг, яких Він покликав, щоб ствердити Свое слово та Свої обітниці, які Він дав Своїй Церкві? І як Його земляки, жиди, не могли доглянути в Ньому свого Месії, Сина Божого, а виділи в Ньому тільки Сина Йосифа, теслі з Назарету, і поблазнились Ним, повстидались Ним, а чуда роблені Ним, приписували сатані, — так багато людей тепер, які звуть себе християнами, заперечують Його непорочне зачаття, тілесне воскресення з мертвих та видиме Вознесення Спасителя на небо. Для них Ісус Христос — це тільки великий Чоловік, Філософ, релігійний Реформатор, а чуда, які Йому приписують, то тільки уява Його простих малоосвічених учнів...

А що скажемо ми про Його Божественну владу, яку досвідчили на собі всі фундаментальні віруючі, зокрема Його спасаючу ласку, прощення гріхів, усиновлення та хрещення Святим Духом? Та ці духовні дари ми не можемо вам показати. Знають про них тільки ті, які прийняли Ісуса Христа. Але уздоровлення нашого тіла, то ми можемо доказати і підтвердити лікарськими та шпитальними рекордами.

Джордж Орр, робітник сталеварні в місті Гров, Пенсильванія стейт, за роки своєї праці в сталеварні незчисленні рази наповняв свій “лагдал” розтопленим чавуном і заливав у вироблені форми без всяких перешкод. Але той раз, 1-го грудня 1925 року, треба було нести трохи дальше до форм і залишилось трохи в посуді, коли він вертався до форнесу в поспіху, щоб зілляти, поки застигне, у великий повний розтопленого чавуну котел, то зливаючи, воно близнуло на всі сторони. “Я інстинк-

товно замкнув очі, — каже Джордж. — Але повіки не є певною охороною перед розтопленим залізом. Воно пропалило повіку і спинилося всередині ока. У страшних болях йому швидко дано першу поміч. Компанійна медична сестра вийняла вже застиглу краплю заліза, величини напічнявленого зерна пшениці. І зараз його відслано до околіста, який дав лік на знечулення болю. Перевіривши стан його ока, окуліст сказав: “Джордж, я жалую, але ти на це око вже ніколи не будеш бачити”.

Шість місяців переживав Джордж агонічні болі, що іх спричиняв отруйний газ, який знаходився в розпаленому залізі. Спав, як то можна назвати, спанням на підлозі в приймальній кімнаті, щоб не перешкоджати фамілії. Потім через цілий рік Джордж відвідував численних лікарів, включаючи надзвичайного спеціяліста в місті Батлер, Пенсильванія, який взяв його до лікарні. По вичерпній екзамінації видано кінцевий вислід, що він ніколи вже на те праве око не буде бачити. І 1927-го року Адміністрація Робітничого Відшкодування Стейту Пенсильванія признала йому пенсію за втрату правого ока.

То було досить зле втрати зір на одне око. Але з бігом часу він, на своє горе, почав зауважувати, що його друге око почало слабнути. Він досвідчував усе більші труднощі в читанні, далеко ще до сумерку. І як він каже: “Що б я не робив, я мусів покинути просто тому, що я не бачив. Я ніколи нічого не говорив своїй фамілії. Але вони самі знали так, як і я, що мій зір пропадає”.

Джордж ще спробував широкозвісного очного лікаря-спеціяліста в місті Франклін, Пенсильванія, який по детальній екзамінації пояснив, що жодна операція на праве ушкоджене око не може бути успішною, а ліве око не в силі дальнє служити, навіть при помочі найсильніших окулярів. Джордж став перед дилемою тотального сліпця.

На початку 1947 року найстарша дочка Оппів, яка жила в місті Батлер, сказала татові про радіопередачу, яку вона чула, що на Богослуженнях Катерини Кулман відбуваються уздоровлення силою Ісуса Христа, та що тато й мама повинні піти на це Богослуження й особисто пересвідчитися.

У березні вони пішли на перше таке Богослуження. “Але я не так скоро повірив, — каже Джордж, — тому що я знов багато таких, що проповідували чудесне уздоровлення, але вони не були тими, ким себе представляли. Для того я був обережний і хотів бути певним, поки рішиться”. Того вечора йшла розмова поміж Джорджем і дружиною на тему подій, які мали місце на тому Богослуженні.

“Знаєш, — каже Джордж, — я певний, що Катерина Кулман є правдива слуга Бога. Я хочу піти знову на Богослуження й цим разом увійти з вірою на залю”. Ще кілька разів вони ходили і Джордж сказав: “Аж тепер мої всі сумніви відпали. Я переконаний, що глибина її служіння є правдива”.

Дня 4-го травня обидві жонаті дочки Оррів із родинами приїхали ро родичів у гості. І перед обідом приятель Оррів став автом коло хати і питає: “Чи хотів би ти поїхати з нами на Богослуження”? Джордж відповів, що сьогодні не поїде, бо ще не обідав і гості є та вже може бути запізно дістати місце, поки вони приїдуть. Однак дочка знала, що тато поїхав би, коли б вони не були. Отже, вони обидві почали вговарювати тата і маму, щоб вони їхали на те Богослуження. І поїхали, сівши до авта приятеля.

Вони приїхали пізно. Богослуження вже почалося. Стояти на ногах 3-4 години задовго. Приміщення було переповнене. І в той момент приятель побачив 4 порожні крісла в середній секції в четвертім ряді, разом немовбіто їх хто зарезервував для них. Вони їх зайняли. Того дня було багато уздоровлень, але Джордж не був між ними.

І тоді сестра Кулман сказала такі слова, яких я ніколи раніше не чув: “Уздоровлення є для всіх, так само, як і спасіння є для всіх”. Так воно є, — я подумав, і сказав Господеві: “Прошу Тебе, уздорови мое око”. Я не просив за обое очей. І сталося зараз по просьбі. Випалене око зачало раптово пекти. Таке траплялося Джорджеві передніше, бо пропалена повіка в часі випадку отримала форму букви “V” і при зниженню її вона зачіпала та подражнювала випалене око. І тому Джордж думав, що таке сталося і тепер. Але він зауважив, що особа з сусіднього крісла приглядалась до нього. Тоді він подивився на себе, а його одяг на грудях мокрий від слози, яка дзюрком текла з його ока. Він скоро хусточкою намагався обтерти, як Богослуження закінчилось. Він встав із крісла до виходу, та й зауважив, що не може втримати рівноваги на своїх ногах, і каже до свого приятеля: “Я маю таке небуденне почуття, якого словами не можу висказати, якого не розумію”.

Так, то була Божа слава, якої він ніколи перед тим не досвідчував. І четверо їх рушили в напрямі до дому. На звороті каже Джордж: “Я зауважив дорога 62 до 8. Я ніколи раніше не бачив цього напису”. Він дальше не знав, що сталося. Аж перейшли через гору, і так, ніби чорна хмара, яка закриває сонце, перейшла, і нараз стало ясно. Я зачав дивитись на небо, але ніде хмари не було видно. Аж тепер Джордж каже: “Я

усвідомив собі, що щось небуденне величне сталося". Я оторопів із подиву, як я переконався, що бачу на своє випалене око. Я боявся заговорити. Аж у хаті сказав до своєї дружини: "Я бачу, я можу все видіти". Обійшовши всі кімнати, я став у кухні. "Котра година, — питає дружина, — є на нашім годиннику?" Джордж закрив своє добре око і прочитав: "Чверть до шостої". З радістю на обличчі і в очах дружина сказала: "Слава й подяка Господеві Ісусові Христові! То правда, ти бачиш".

"Ви зауважили, — каже сестра Кулман, — що я не молилася за Джорджа Орра, я не доторкалася до нього, я й не знала, що він був в автторії того дня. Уздоровлення прийшло для нього просто від Бога".

Джордж пішов до свого очного спеціялісти, який упродовж 20 років приписував йому окуляри для його здорового ока. А тут новий лікар був у канцелярії. Тоді Джордж запитав лікаря, чи він вірить у Божественне уздоровлення. "Так, я вірю", — каже лікар. Тоді Джордж розповів цьому лікареві цілу історію свого ока. Відтак сказав лікар: "Коли так, то цей рекорд мусить бути в нашім кабінеті". І пішов перевірити, чи воно так. За кілька хвилин приходить із рекордом у руці та почав із подивом дивитися Джорджеві в очі. Далі приступив до екзаменації. Він пильно перевірив усе модерними інструментами та вкінці заявив: "Твоє ліве око є перфектне, а праве має 85 процентів нормального зріння" "Слава Господу!" — закликав Джордж і подав лікареві документ Відшкодування Робітничої Ради за втрату ока. Доктор прочитав і повторював: "Це щось небувале, щось надзвичайне..."

Так, дорогі друзі! Наш Господь є дійсно небуденний і робить все щось надзвичайне й чудесне. І на це найбільше чудо, якого ми, всі віруючі, чекаємо, це є скорий Його другий прихід, що його Він Сам заповів. "Віруйте в Бога, і в Мене віруйте, бо Я до Отця Мого йду наготовити місце вам. А як піду і наготовлю вам місце, знов прийду і прийму вас до Себе, щоб де Я, і ви були" (Івана 14:3). На небесах є ознаки й на землі довкола нас, що скоро наш Господь прийде по нас. Ті, які готові, будуть стрічати Христа.

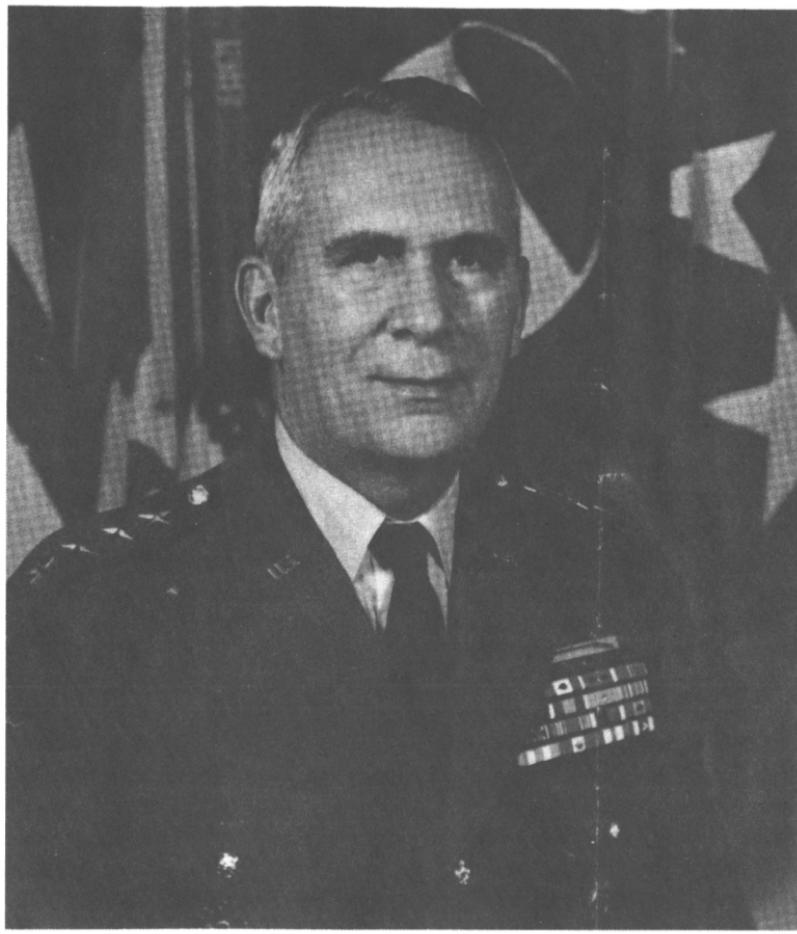
Чи ви, дорогі в Господі, готовитесь до цієї небувалої зустрічі? Чи, може, зайняті справами світу та його турботами? Готові будуть ті, що пильнують і моляться. Вони почують голос Господньої сурми і будуть підхоплені в повітря назустріч Господеві. Ви, що ваші голови піdnімаєте вгору, звідкіля приходить ваше відкуплення, радійте тим, що Господь відкрив наші духовні очі, щоб бачити те, чого світ не бачить.

Каже Господь до Своїх учнів: “Вам дано знати тайни Божого царства. Ви бачите те, що многі князі (царі) і пророки бажали бачити, і не бачили; і чути, що ви чуєте, та й не чули” (Луки 10:24). “Хто прагне, — каже Господь, — нехай прийде і п’є воду життя даром”. Але світ Його голосу не чує, і чудес, які Він чинить, не бачить. Світ прислуховується до голосу своїх філософів і дивиться на все через науково-технічне досягнення людської науки наших днів. Зате світ буде стрічати великий та страшний день Господній, що прийде, як злодій уночі. Тоді небеса з шумом перейдуть. Первотини розпеченні розтопляться, і земля і діла на ній погорять. Коли ж усе це зруйнується, то якими слід нам бути в святому житті і побожності (2 Петра 3:10). Питає нас апостол Петро, якому Святым Духом було відкрито, що чекає цей світ, а що чекає нас, віруючих. Також відповідає Петро: “Щоб випробувана віра ваша геть дорожча золота, вогнем випробуваного, знайшлася на похвалу і честь, і славу у відкритті Ісус Христовому” (1 Петра 1:7).

Від самого початку володар світу цього ненавидів Ісуса Христа та Його послідовників. Жорстоким переслідуванням і карами тюрем і невільничої праці безбожники утискали віруючих у примітивних країнах. А країнах, які називають себе культурними, ставляться до християн із погордою, насміхом, наругою і ганьбою. Це випробування нашої віри у зв’язку з другим приходом нашого Господа Ісуса Христа. Він незабаром прийде. Коли Він прийде, дивним буде в Своїх святих. Він перемінить наше смертне тіло, щоб було подібне тілу Його слави (Філіп’ян 3:20). Йому послух, поклін і слава тепер і навіки. Амінь.

БАРАБАННИЙ СТУКІТ БОЖОГО ПРОВОДУ

**СВІДЧЕННЯ ГЕНЕРАЛА РАЛФА ГАЙНСА
НА З'ЇЗДІ БРАТСТВА МІЖНАРОДНИХ ТОРГІВЦІВ ПОВНОЇ
ЄВАНГЕЛІЇ В САН ФРАНЦІСКО, ЗСА, 4-го ЛИПНЯ 1972 РОКУ.**

Ралф Е. Гайнс, із 4 зірками генерал, є активним генералом Командування Континентальної Армії, яка включає поверх півмільйона уніформного й цивільного персоналу та несе широку відповідальність за дії й вишколення активної армії, резервових відділів і одиниць в 48 стейтах і Порто-Ріко. Він належить до Єпископальної Церкви й був найблільше духовно-пробуджуючим промовцем на кількох попередніх З'їздах нашого Братства.

41 рік тому я, як 17-літній юнак, у Вест Пойнті підняв свою праву руку, складаючи присягу обороняти Конституцію Злучених Штатів Америки від всяких ворогів — чужинецьких і домашніх, — бути в правдивій вірі й вірності їй. І я вірно сповняв мое приречення-присягу. Я не знаходжу суперечностей у моїх відповідальностях, як вояка, і докору, як християнина. Фактично служба на цих двох полях є похвальна та спільно себе підкріпляє. Віками Бог був захистом, силою й відвагою для вояків, як також не раз їхнім кращим другом. Я наперед заперечую погляд деяких невідповідальних осіб, немовби то ми, мілітаристи, є ворохобниками війни. Вживаючи найпростішого порівняння, ми не є більше ворохобниками війни, як і пожежна сторожа не є підпалювачами вогнів. Я не знаю і не чув про такого пожежника, щоб любив би підпалювати вогні, або не хотів би йти гасити вогню. Але коли станеться пожежа й пожежники їдуть гасити вогонь, то при тому наражають на небезпеку своє життя. Така сама відповідальність військових сил держави. Коли дипломатичні переговори безуспішні, тоді цивільні представники Конституції, вибрані вільним голосуванням, звертаються до нас. І ми знаємо, що наша Країна сподіється від нас військової сили.

З посвятою віддати себе на службу народові, кладучи своє життя на вівтар у рядах армії. Ми ті, які служимо нашій Країні в рядах армії, не каємося у виборі нашої професії. Ми вважаємо її за лицарсько-шляхетну, що вимагає найкращої служби від добробоязливих мужчин і жінок.

23-го липня минулого року Братство Повної Євангелії запросило мене на З'їзд в Бафало, Нью Йорк. З тієї нагоди моя добра дружина й ще кількох друзів молилися за мене. В той час я досвідчив зворушення всередині моїх грудей й нарешті активний вияв Святого Духа, що жив у мені впродовж років, виявив Себе назовні. Ціла кімната була наповнена Святым Духом, виглядало так, що я був одним із запалених свічників.

Скорі я зачав славити Господа з піднесеними вгору руками, чого я ніколи досі не робив у моєму житті. Я є членом Єпископальної Церкви, вихований у літургічній церкві, де ми таких вправ не практикуємо. Для когось іншого, то може це ввійшло б, але не для єпископала. Я одідичив недовір'я до всяких емоційних актів у релігії. І ось я з обома руками вгору славлю Бога. І серед цього я почув голос, що мовив чужою мовою, і раптом я зрозумів, що це мій голос!

І так я прославляв Господа. Мій дух знімався вгору. Я знов, що я є на спеціяльних хвилях у напрямі до неба. Мало я знов про Братство Християн перед моїм запрошенням говорити на їхньому з'їзді. Але я припускаю, що це є група бизнесменів-христи-

ян, які провадять свої інтереси на підставі прийнятих форм християнської етики й моралі. Мені здавалося, що то буде добродійний акт відвідати членство згаданого Братства, зловисленим представником мілітарного комплексу та скріпити нашу спільну віру.

Я не передбачував, якого досвіду я зазнаю під час згаданої Конвенції. Коли б хто запитав мене, а що той досвід зробив для тебе? Я став ліпшим чоловіком, ліпшим офіцером, ліпшим мужем і ліпшим християнином. Фактично я зрозумів набагато більше Слово Боже і про Слово Боже, коли я читав його. Воно запалює мене свідчити про Господа Ісуса Христа. Святий Дух дав мені хрест і я пробую носити його. Я був ведений Духом давати свідчення про моєособисте навернення на зібраннях та здвигах, по радіо і телевізії, за катедрою і на молитовних зібраннях, перед кадетами в Мілітарній Академії, перед тисячами офіцерами і підофіцерами, перед чоловіками і жінками американської армії. Я свідкував на президентськім молитовнім зібранні, під час снідань перед групою наших сенаторів, старших офіцерів і цивільних достойників включно з членами Конгресу. Я думаю, що Господь уживає мене відновити духовну мораль і відповіальність нашої Армії, зокрема тих, які у військових відділах, у вишкільних осередках, обслуговують школи та станиці нашої просторії країни. Моя головна квартира знаходитьться в Чесапік Бей. Звідсіля я відвідую більші активну станицю армії 279 рухомих з'єднань-відділів, резервної армії та інших елементів, які знаходяться під моїм командуванням.

Я сказав Господеві, що я готовий робити все те, що Він бажає, щоб я робив. Я пробую виповнити накази моого Небесного Головного Командира. Я визнаю, що я є тільки рядовий вояк у Божій армії. Я відчуваю потребу виконувати Його волю, розсівати Боже Слово і без відпочинку служити моєму Господеві і моїй країні.

У Форт Монро ми тримаємо тижневу молитву перед сніданням кожної п'ятниці. О годині 6-ї рано група складається з 10 генералів, 8 вищих старшин і 3 старших військових цивілів. Зібрання в так ранішній порі свідчить про посвяту, щоб спільно в молитві підбадьоритись духовно та скріпитись Божим Словом. Я віднайшов, що тільки Біблія є докладна карта дороги для корисного й активного життя християнина. У ній наш Господь вказує нам на досвід тих, які пішли попереду нас, щоб ми навчилися користати з їхніх помилок і успіхів, в ній ми можемо знайти підкріплення в немочі тіла й поживу голодній душі. Ми не тільки повинні шукати Божої правди, досліджуючи Святе Писання-Біблію, а також бути постійними в молитвах нашого

щоденного життя. Кожний вояк розуміє важливість комунікації-сполучення, і якщо сполучення ушкоджене, то й найздібніший командир не може спрямувати свого війська до перемоги. Щоб бути правдивим християнином, я досвідчив, що ми мусимо не тільки говорити до Бога, але також дозволити Йому говорити до нас. Людина, яка в молитвах тримає лінію сполучки відкритою, чує сигнали Божого проводу й може поступати в своїм житті по Божій волі.

В наші дні я зауважив, що в багатьох випадках генерація відвертається від прийнятих форм релігійних Богослужень в організованих церквах. Жодна організація з людей не є перфектна, навіть Богом надхнена Церква. Для того ця молодь шукає нових доріг, як служити і поклонятись Богові, називаючи себе "Ісусові люди". Я не маю проблеми признаватись до Ісусових людей. Я тільки бажав би, щоб ми прийняли повну міру захоплення, щирості і радости, з якою наша молодь прославляє Господа, і прийняли ці якості в наші християнські деномінації. Ці чесні молоді люди не є під впливом наркотиків. Вони не палять державного прапору й не втікають від служби своїй Країні. Вони захоплені тим, що незмірно більше задоволяє, а то є прославляти Господа Ісуса Христа. Хоч деколи вони є заголосні в прославлюванні свого Спасителя, але я також люблю славити Господа голосно на церковнім Богослуженні, без заслужених поглядів з сусідніх лавок. Ролю, що кожний із нас відіграє в християнськім свідченні, широко різномірна, залежна від таланту й дару, яким нас обдарував Господь. Ми не мусимо застновлятися над питанням, хто дістане більшу нагороду за душі, приведені до спасіння, бож ніхто з нас не є обдарований силою спасті когонебудь. Ми тільки робітники в Господа на жнивах. Але ми мусимо самі себе заставляти, і в той самий час себе активізувати. Кожний, хто вичікує ліпшої нагоди говорити про Ісуса Христа до свого приятеля чи знайомого, може так відкладати своє свідчення в безконечність.

Я переконаний, що кожний, хто хоче свідчити ефективно про своє спасіння, повинен бути хрещений Святым Духом. У нашій Країні під цей час численна дезерція від відповідальності. Ми, християни, мусимо робити все, що є в нашій силі, щоб здержати цей нездоровий нахил утікати від служби своїй громаді та своїй Країні.

Ми бажали б, щоб наші діти були залежними від нас, родичів, від учителів та інших старших досвідчених людей. Ми хотіли б, щоб якимсь чудом вони перескочили своє бажання безоплатно проїхатись. Ми дивимося на їхню самопевність, як ознаку зрілості та споріднення її з духом американської незалежності. Але людська незалежність є дуже убога й непевна,

коли ми відлучимось від джерела ласки небесної сили, яка вимагає постійного відсвіження. Мужі, які спільно підписали Декларацію Незалежності 196 років тому, не шукали щось за ніщо. Вони сягали по привileй незалежності з повною свідомістю, що незалежність не є за дармо. Вони посвятили своє життя, маєтки, честь і славу один одному, своєму народові й державі. Ці мужі заплатили високу ціну за свої переконання і віру в свободу. І ніхто з них не захистався.

Ми, що вспадкували свободу, також успадкували довг, який мусить платити кожна генерація американців, якщо ми хочемо користуватись цим дорогоцінним даром волі.

І так, як політична свобода коштує нас, американців, кров, сльози і піт через 200 років нашої волі, так наша духовна воля коштує нашого Господа Ісуса Христа кров, пролиту на голгофському хресті 2 000 років тому. У квітні 1972 року я відвідав Військову Академію, де Білі Грегам був відзначений найвищою пошаною, як Муж-Американець, який найліпше виявив мотто західного військового пункту. Служба — честь — держава. Промовляючи до 4 000 кадетів, брат Грагам підкреслив, що Ісус Христос вимагає від нас тотально піддатись Йому, тоді ми будемо духовно вільні, — вільні від кари за наші гріхи, що є смерть; вільні від сили гріха, яка поневолює нас. А якогось дня на небі ми будемо вільні від присутності гріха.

Усе це Господь дарує тим, хто віру в Нього. Все я можу потвердити певним словом амінь. Цей поклик до християнина у військовому чи цивільному стані так станий, як і саме християнство. Ефесяни в першім столітті жили в світі, де захланність, брехня, неморальність, домінували в країні нижчі амбіції. У такому світі першим християнам доводилося тяжко йти вперед.

Світ небагато змінився від минулих віків. В кожній галузі життя нам доводиться зустрічати на кожному кроці ті самі труднощі та проблеми, перед якими стояли ефесяни майже 2 000 років тому. Нам потрібна така сама сила, яка була в них, щоб стати проти цього зла. Ця сила приходить тоді, коли ми свою руку вкладемо в руки Галилейського Мужа, Господа Іуса Христа, щоб Він провадив нас. Але є такі мудреці, що радять нашій генерації вдаватися до психіатрії. Це може декому потрібне. Але передусім тут потрібна моральна відповідальність. Ми мусимо перестати легковажити дарами Ісуса Христа, Великого Лікаря, Який узяв на Себе всі наші недуги та гріхи світу. У Святім Письмі я ніде не знаючу підтвердження на “нового морального кодексу”, на так звану “нову мораль”. Існує стара самолюбна деморалізаційна практика, яку вживали ефесяни та

мешканці Содому й Гоморри.

Дехто може сказати, що я став фанатиком і повинен опам'ятатися. Я маю повну щоденну відповіальність за найбільшу армію у вільному світі під цей час і бажаю продовжувати мою службу всіма моїми здібностями, з чого маю повне задоволення.

Але я також постановив продовжувати свідчення про спасіння, як Духом сповнений християнин і переможець з ласки і любові Ісуса Христа.

Переклав з англійського журнала "Full Gospel Business Men's VOICE" (за листопад 1972-ий рік)

Й. Обельницький

ГЕНЕРАЛОВІ ВАШІНГТОНОВІ БУЛА ВІДКРИТА МАЙБУТНІСТЬ АМЕРИКИ

Оригінально видане Веслі Бредшав. Копію зроблено з переруку в "Народній Трибуні", рік 4, ч. 12, з грудня 1880 р.

Останній раз, коли я стрінув Антона Шермана, це був день 4-го липня 1859 р. на площі Незалежності. Йому було тоді 99 років. Його потемнілі очі проглянули, як він дивився на Будинок Незалежності, який він приїхав ще раз побачити. "Я хочу сказати тобі про подію, яка стала у житті Вашінгтона, про яку не знає ніхто з живучих тепер, окрім мене. І як ти проживеш, то в недалекій майбутності побачиш те відкриття, яке зачне збуватись".

Вашінгтон — муж молитви

Він сказав: "Від початку революції ми досвідчили всякі фази — успіхи й неуспіхи, добре й недобре речі. Але найтемніший період, я думаю, настав тоді, коли генерал Вашінгтон по кількох відступаючих битвах відступив у долину Фордж, де рішив перебути зиму 1777. Ох, як часто я бачив сльози, спливаючі по струдженому лиці нашого дорого Командира в час консультації з довіреним йому офіцером про стан і обставини його армії. Без сумніву, що ви чули історію про Вашінгтона, який ходив у лісну гущавину молитись. Але він також молився Богові секретно про поміч і потіху.

Одного дня, я пам'ятаю добре, морозний вітер свистав на гіллях безлистого дерева. День був сонячний, а небо безхмарне. Він перебував у своїй квартирі ціле пополуднє самий. Коли він

**Перший Президент Злучених Держав Північної Америки,
Генерал Джордж Вашінгтон**

вийшов, я зауважив, що його лице на тінь стало бліdnіше, як звичайно. Виглядало так, що на його умі було щось більш важливе, як звичайні буденні справи. Вертаючи, зараз по смерку, він післав ординарця на офіцерську квартиру по офіцера, який був присутній, як він відходив. По короткій консультації, може зо 30 хвилин, Вашінгтон вдивився в свого співбесідника надзвичайно поважним поглядом, який тільки йому був властивий. Сказав до нього:

Візія майбутніх подій

Я не знаю, чи це сталося від напруження моого ума, чи щось таке. Але цього пополудня, приготовляючи офіційний звіт, щось ніби занепокоїло мене. Подивившись перед себе, я побачив стоячу напроти мене небувалої краси особу. Я стояв ніби окаменілий, я ж дав суверій наказ, щоб ніхто не перешкоджав мені. То взяло кілька хвилин, поки я знайшов слова запитати про причину візити. Другий, третій і четвертий раз я повторив мій запит. Але не одержав відповіді від моого потаємного візитора,

окрім легкого піднесення очей. І в той час я відчув небуденну сенсацію, розходячись по всьому тілу. Я хотів встати, але Його приковуючий зір відібрав у мене всю волю. Я хотів ще раз заговорити, але мій язик став нечинний, так, немовбіто став спаралізованим. Новий вплив таємної сили оволодів мною без спротиву. Все, що я міг робити, то дивитись невпинно без руху на моого незнайомого візитора. Поступово окружаюча атмосфера, нібито зачала сповнитись сенсацією та ставати прозорою. Усе окружаюче мене ніби зникло, включно з таємничим візитиром.

Я почав відчувати так, як умираючий або радше досвічувати сенсацію уявленого розчарування. Я не думав, не розбирав і не рухався. Все було ніби неможливе. Я тільки був свідомий і вдивлявся прямо в моого візитора.

Поселення й поширення З.С.А.

Зараз тоді я почув голос, кажучий: “Сину Республіки! Дивись і вчись”, в той сам час простягнувши свою руку на схід. Тепер я побачив на якісь віддалі хвилі туману, що піднімались одна по одній. І це поступово щезало. А я, дивлюсь на небувало чудну сцену. Переді мною розложились на величезній одній рівнині всі краї світу: Європа, Азія, Африка й Америка. Я бачив гори, підіймаючий хвилі Атлантический океан поміж Європою й Америкою та Тихий океан поміж Азією й Америкою.

Сину Республіки! — сказав той самий таємний відвідувач, як і попередньо. — Дивись і учись! У тому моменті я побачив темну тінь особи стоячої, а радше пливаючої в повітрі, як ангол, над Атлантическим океаном поміж Європою й Америкою, який зачерпнув рукою води з океану й кинув на Європу. Зараз же хмари піднялися над тими краями та злучились посеред океану. Короткий час стояли на місці, а потім почали поволі посуватись на захід, аж поки закрили Америку своїми похмурими хвилями. Осліплюючі світла блискавиць продирались крізь заслону мряки час від часу. Я чув придавлений стогін, крик і ридання американців. І другий раз ангол зачерпнув води з океану та бризнув нею, як попередньо. Чорна хмора тоді була потягнута на Атлантический океан й потонула з виду в його хвильях.

А третій раз я почув таємничий голос, кажучий: “Сину Республіки! Дивись і учись”. Я звернув мої очі на Америку і побачив, як село за селом, і місто за містом виринали одно по одному, аж покрили цілий континент від Атлантики до Пацифіку. Знову я почув таємничий голос, кажучий: “Сину Республіки! Кінець століття надходить. Дивись і учись!”

Передбачення цивільної війни

А цим разом темно-тінявий ангол обернув своє лице на полудень. З Африки я побачив освітлений дух, що наблизався до нашої землі. Він пливав поволі, понад кожним містом понад нашими оселями. Мешканці в той час були зайняті битвою поміж собою. Як' я так приглядався, то побачив ясного ангола, а на його голові світла корона, на якій можна було бачити слово "Злучення-Союз". Він носив американський прапор, який поставив поміж розділеним народом та сказав: "Пам'ятайте, що ви є браття". По тих словах американці покидали свою зброю та стали приятелями, об'єднавшись навколо свого прапора.

Америка буда заатакована чужими арміями

Знову я почув голос таємничого відвідувача, що говорив: "Сину Республіки! Дивись і учись!" У той час той ангол приложив сурму до своїх уст і затрубів є іразно три рази і зачерпнув він води з океану та й покропив нею по Європі, Азії та Африці. Тоді мої очі побачили страшну сцену. З кожного з цих континентів піднялась густа чорна хмаря, яка скоро злучилась водну. Через цю масу пробивалось темно-червоне світло, через яке я бачив колонни озброєних людей, які йшли разом із хмарою, машеруючи по землі та пливучи морем на Америку, яка була покрита колоннами хмар. Я в цьому затъмарені бачив, як ці величезні армії руйнували цілу країну, палили огнем малі й великі міста та села, які я бачив, як вони будувались.

Своїми вухами я чув гук армат, брязкіт мечів, зойк і ридання в смертельних змаганнях мільйонів американців. Я знову почув таємничий голос, кажучий: "Сину Республіки! Дивись і вчись!" Коли голос затих, темний ангол ще раз приложив сурму до своїх уст і затрубів довгий алярмовий сигнал.

Наша країна вийде переможцем

Моментальне світло, як тисячу сонць, засяяло понад мною, яке пробило і подробило на куски темну хмару, яка покрила Америку. У тому самому моменті ангол, на якого голові видніло слово "Злука-Союз", котрий тримав наш національний прапор в одній руці й меч у другій, зійшов із небес, за яким слідували легіони білих духів, які моментально злучились з мешканцями Америки, яких я вважав за тотально переможених. Моментально з новим завзяттям вони злучили свої розбиті ряди, кинулись

Printed by the Ukrainian Publishing Company
of Canada, Limited — Winnipeg, Man.

у бій і знову серед строшного зойку боєвого зудару я почув та-
ємний голос, що говорив: “Сину Республіки! Дивись і вчись!”
Як голос затих, темний ангол в останній раз зачерпнув води
з океану і покропив нею Америку. Моментально чорна хмара
пішла назад із арміями, які з нею прийшли, лишаючи землю і
мешканців переможцями.

Період відбудови.

І ще раз я побачив, як відбудовувались міста і села, де я
бачив їх передніше. Тоді ясний ангол застремив зоряний прапор,
який приніс із собою, посередині їх і закричав сильним го-
лосом: “Так довго як зорі сяють, а з неба падає роса на землю,
так довго будуть існувати Злучені Держави”. Тоді він здійняв
із своєї голови корону, на якій ясніли слова “Злука-Союз” і по-
ставив її на прапор, а народ на своїх колінах сказав “амінь”.

Божа інтервенція

Сцена раптово почала зникати і розходитись. Я нарешті не
бачив нічого, окрім клубів мряки, що піднімалися, які я бачив
спочатку. Це також зникло. Я остався самий. Ще раз подивився
на мого таємничого відвідувача, який тим самим голосом, що я
чув раніше, сказав: “Сину Республіки! Те, що ти бачив, є і ви-
яснене. Три великі небезпеки прийдуть на Республіку. Найбіль-
шою і найстрашнішою буде третя небезпека. Поміч проти тре-
тьої прийде від Бога, так що з'єднаний світ не встоїть проти
неї. Нехай кожна дитина Республіки навчиться жити для Бога,
для своєї землі та для злукі”. З цими словами візія зникла. Я
піднявся з крісла та відчув, що я бачив візію, в якій було пока-
зано мені початок, розвиток і майбутня доля Злучених Держав
Америки.

“Мої приятелі, — каже шановний оповідач, — такі були
слова, що я чув із власних уст генерала Вашінгтона. Америка
буде добре робити, користаючись ними”.

Переклав з англійської мови **Йосиф Обельницький**.
("The Endtime Messenger", Vol. 5, No. 6, Dec., 1973).

Published by
CHRISTIAN MISSION PUBLISHERS
3194 Dundas St. W., Toronto, Ont., Canada, M6P 2A3